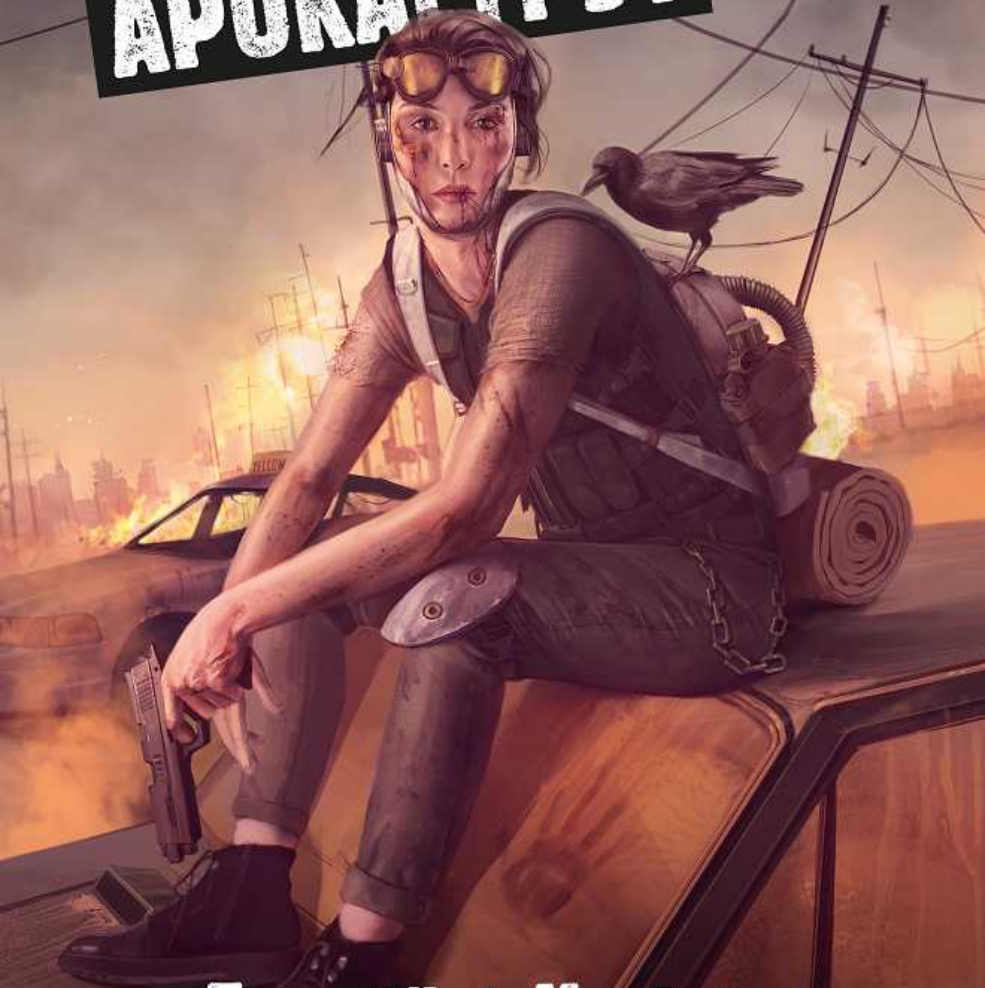

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

VE STÍNU

APOKALYPSY

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

František Kotleta

P. Stančík, J. Kotouč, K. Sněgoňová, R. Bureš, H. Veselá a další

VE STÍNU APOKALYPSY

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

Boris Hokr, Leoš Kyša (eds.)

VE STÍNU APOKALYPSY

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

**FANTASTICKÁ
ÉPOCHA**

Copyright © Martin D. Antonín,
Roman Bureš, Oskar Fuchs, Markéta Klobasová,
František Kotleta, Jan Kotouč, Míla Linc,
Petra Lukačovičová, Julie Nováková, Petr Schink,
Kristýna Sněgoňová, Petr Stančík, David Šenk,
Dalibor Vácha, Hanina Veselá, 2018

Cover Illustration © Satine Zillah, 2018
Art Cover © Lukáš Tuma, 2018
Preface © Martin Fajkus, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-156-4 (print)

ISBN 978-80-7557-617-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-618-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-619-4 (pdf)

ODVÁŽNÁ ČTENÁŘKO, UDATNÝ ČTENÁŘI,

vítejte na „palubě“ nové Epochální antologie nazvané příznačně *Ve stínu apokalypsy*. Těší mě, že jsem byl opět demokraticky zvolen (sám sebou), abych zpřijemnil těch pár stránek, než se dostanete k prvním skutečným příběhům, a zároveň vyzdvihl práci dua editorů, kteří stojí za touto povídkovou sbírkou. Jak už jste jistě pochopili, začínat tuto knihu od předmluvy možná nebyl úplně ten nejlepší nápad ve vašem životě, ale nedá se už dělat nic jiného než se obrnit trpělivostí a pokračovat ve čtení. Mohu vás ujistit, že Ježíš to na Křížové cestě měl o dost horší. A mimochodem, pokud by vám snad přívlastek „Epochální“ přišel jako příliš bombastický, mějte na paměti, že je pouhým označením faktu, že povídkovou sbírku vydává Nakladatelství Epoque. O tom, zda je kniha skutečně epochální, rozhodnete samozřejmě až vy sami. Tedy, pokud se prokousáte předmluvou. Ale aniž bych se pokoušel o nějakou podprahovou propagandu/reklamu, mohu slíbit, že na vás už zakrátko čeká podivuhodná výprava o patnácti zastávkách, během které rozhodně nebudete mít čas ani chuť se nudit. Ostatně jak by také ne, když máte v rukou nástupkyni loňské, velmi úspěšné povídkové sbírky *Ve stínu Říše* (2017).

I pro tu jsem připravoval předmluvu, přičemž jsem ale předpokládal, že se jedná o jednorázovou záležitost – výborný nápad, jež zůstane osamocen, jakmile si duo editorů uvědomí, kolik mravenčí práce, překážek a stresu je stále, aby se kniha dostala na pulty knihkupectví. Jak ale vidno, těžce jsem podcenil megalomanské sklony blofeldovského alterega Borise Hokra a téměř neotřesitelně masosadisticky pojímanou víru v sebe sama, jež by Leoši Kyšovi mohli závidět

i ti nejotrlejší příslušníci NKVD. Oba editoři si totiž úspěch prvního počinu, který měl ve skutečnosti náležet hlavně zúčastněným autorům, bez jakýchkoli skrupulí přivlastnili. A poté, co se několik týdnů vyhřívali a koupali v přízni spojovaných čtenářů (zde se omlouvám za slovíčko *koupali* evokující nočních můr hodnou představu Borise Hokra a Leoše Kyši bez oblečení), jali se kout plány ohledně nové, ještě lepší antologie. A protože se jim terorizování ubohých autorů očividně zalíbilo, nedílnou součástí jejich plánů se stalo vytváření seznamu nešťastníků, kteří pro ně budou v potu, krvi a jiných tělních tekutinách psát nové příběhy. V první řadě však bylo třeba zodpovědět tu nejdůležitější otázku: Jaké by mělo být téma tohoto nového počinu?

Po dlouhém uvažování se pánové Hokr a Kyša rozhodli využít zlatého filmového pravidla druhých dílů, jež hlásá, že pokračování musí být větší, bombastičtější a spektakulárnější. Jestliže byl leitmotivem i jednotlivým prvkem první antologie nacismus a třetí říše, přičemž na nácích ve všech podobách a formách se autoři skutečně vyřádili, pak dvojka musela přijít s něčím násobně větším a čtenářsky atraktivnějším. A co je děsivějšího než hnědá záplava, fanatismus a světová válka? Přece APOKALYPSA!!! Ostatně postapo jako žánr se v posledních letech rozvíjí, tak proč toho nevyužít?

Člověk je totiž jedním z mála tvorů, který si uvědomuje vlastní smrtelnost. A místo toho, aby se snažil prožít život co nejpříjemněji, věnuje spoustu času vymýšlení těch nejapokalyptičtějších scénářů, jež s patřičnou mírou expresivity a morbidní zvědavosti popisují konec jednotlivce i lidstva jako takového. Téma konce světa rezonuje všemi národy a lidskými společenstvími. Najdete ho ve starých bájích a pověstech ztracených v dávnověku, obsahuje ho skoro každé náboženství, ohánějí se jím fanatici, vizionáři i šilenci. A je přítomno i v moderní době a žhavé současnosti. Mění se jen způsob a možnosti uskutečnění. Nutno přitom říci, že lid-

ská fantazie dokáže být v tomto ohledu neobyčejně kreativní. Stačí jen vzpomenout na grandiózní biblickou Apokalypsu s dobře známými čtyřmi jezdci, severskou pověst o Ragnaröku, kterému neuniknou ani bohové, či hrozbu světové jaderné války, jež nás stále ještě nepřestala strašit. A to ani nezmiňuji ty tisíce nejrůznějších způsobů, které nám nabízí literatura, filmy a hry. Jako by vidina konce člověka dělala a fascinovala zároveň.

Naštěstí je tu ale jeden paradox – přese všechny sebezničující sklonky je lidstvo ve své podstatě velice přizpůsobivé a tvárné, což znamená, že i v případě skutečné apokalypsy by jeho zbytky pravděpodobně byly schopny přežít. Třeba jako bytosti, jež postoupily na vyšší stupeň existence. Nebo jako primitivní mutanti kreténského typu. Možná, že si s touto teorií trochu fandím, ale rozhodně je to lepší vyhlídka než definitivní konec završený v nicotě. Ale dost už bylo rádobyfilozofování, vraťme se zpět k naší antologii.

Apo a postapo patří v posledních desetiletích k oblíbeným žánrům nejen v rámci fantastiky. Nabízí totiž jedinečnou příležitost vyzkoušet si konec světa a zánik lidstva jaksi na nečisto, přičemž je omezeno jen fantazií a odvahou svého tvůrce. Většinou čtenáře zahrne velkolepě pojatou apokalypsou plnou roztodivných obrazů zmaru a zkázy, jež navždy mění lidskou společnost i člověka samotného. Někdy ale Armageddon přichází plíživě pomalu a takřka nenápadně mění svět v peklo, kde se nedá žít, což mnohdy působí mnohem děsivěji než blesková katastrofa, jež zasáhne a následně odezní. Takže se můžeme setkat s atomovými válkami, které mění svět v radioaktivní pouštinu, s invazemi zmutovaných organismů i vesmírných kolonizátorů, s opravdovým čertem či smrtícími viry... a tak bych mohl jmenovat dál a dál.

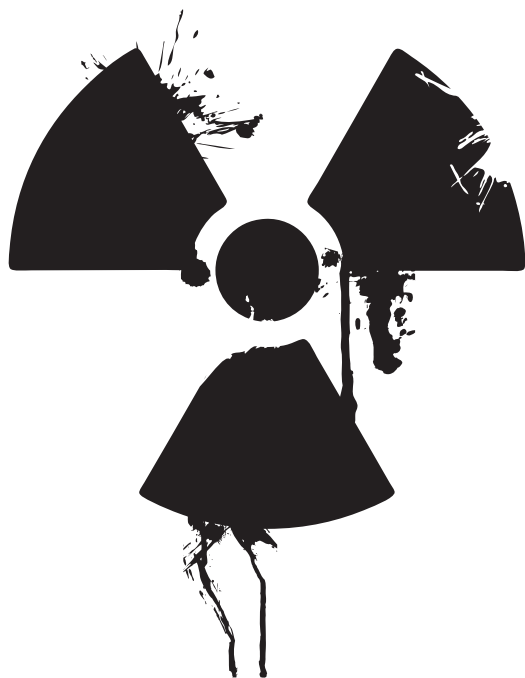
To vše jsou ale jen vhodně zvolené exotické kulisy a atraktivní způsoby, jak uvést děj do chodu, jež mají rámovat to hlavní – příběhy lidí, kteří v takových světech musejí žít

a vyrovnávat se s ním. Extrémní situace, do nichž se hrdinové dostávají, jsou totiž jedinečným podhoubím, v němž se tříbí i lámou charaktery, strhávají masky a ukazují skutečné tváře. A často to není moc příjemný pohled. Ale vždycky existuje naděje. Protože bez ní se nedá žít. A právě takové příběhy nabízí tato antologie.

Musím přiznat, že duo Hokr & Kyša zvolilo opět dobře. Na následujících stránkách najdete „obvyklé podezřelé“, kteří se už etablovali v předchozí antologii *Ve stínu Říše*, ale i pár nových autorů. Co však mají společné, je fakt, že každý z nich dal do svého příběhu to nejlepší ze sebe sama a připravil pro vás více než zajímavé čtení. Pěkně si to užijte. Možná přitom jako bonus získáte i nějaké to morální poučení. Na hordu zmutovaných monster dobývajících se do vašeho domu se totiž dá dívat dvěma způsoby. Buď jako na tlupu děsivých, nezastavitelných bestii, které si chtějí pochutnat na vašich mozcích, nebo jako na spoustu skvělých cílů pro vaši pušku a katanu. Osobně doporučuji ten druhý přístup.

Martin Fajkus

ČÁST PRVNÍ
VE VÍRU APOKALYPSY

MARKÉTA KLOBASOVÁ

Nad námětem do této antologie jsem přemýšlela dlouho. Zkoušela jsem je jako nerozhodná ženská šaty před prvním rande. Protože když se řekne apokalypsa, většina lidí si vybaví něco epického. Dopad meteoritu. Tsunami. Atomové bomby. Otevření bran pekelných.

Já k epičnosti nemám sklony a post-apokalyptická dystopie mi je když ne cizí, tak aspoň přespolní. A tak na mě z pomyslné skříně nakonec familiárně mrkla jedna z mých starých známých: matka třetí říše, Sovětského svazu i Československa – a především rodička konfliktu, kterému bylo zasvěceno Ve stínu Říše.

Velká válka.

Tak se kdysi říkalo první světové válce, protože nikdo zatím netušil, že za dvacet let přijde její ještě větší a ničivější dceruška. Lidé byli v šoku. Do té doby svět nic tak šíleného a krvavého nespatriil. Lidem se otřásaly základy myšlení. Hroutily se mravy i víra, technika šla kupředu raketovým tempem – hlavně proto, aby zabijela. A jako velké grandfinále vypukla v době, kdy si lidé chtěli po podepsání příměří z Compiègne konečně vydechnout, španělská chřipka. Celkové ztráty během války se včetně civilistů vyšplhaly na 37 milionů. Epidemie zabila skoro 50 dalších.

Byla to vskutku apokalypsa. Kdo by ji nechtěl zastavit?

Werner chce. A není sám. Jenže jiným válka hraje do karet, jak už to bývá. A jejich agenti jsou všude.

Určitě je znáte i vy. Možná jednoho z nich dokonce máte doma.

Priznejte se – pracujete pro ně?

DEVĚT ŽIVOTŮ

Ta noc čtvrtého roku Velké války se Werneru von Weldenovi vypálila do paměti jako rozžhavený cejch do kůže. S bolestí, křikem a smradem škvařícího se masa.

Britská kanonáda cupovala zmrzačenou zemi nikoho už několik hodin. Werner měl pocit, že jeho srdce se tomu nepravidelnému burácení přizpůsobilo a škube sebou mimo lidský takt. Dunění a chvění procházelo celým jeho tělem, až si připadal jako pouhý kožený pytel s chřestícími kostmi. Doslova to tukaní slyšel, nehledě na burácení šíleného dělostřelectva.

Ne. To jednomu ze zelenáčů tak nahlas cvakaly zuby.

Hoch, o němž Werner pochyboval, že mu vůbec bylo osmnáct, se choulil ve vyhloubeném přístřešku jako vyděšené zvířátko v noře a rukama si kryl uši. Modlil se.

Werner ne. Už dávno ne. Věděl, že světlo na nebi, které právě změnilo neproniknutelnou tmou v rej zrádných stínů a siluet, nejsou andělé, kteří je přišli spasit. Takhle vypadal soudný den. Skoro pokaždé.

„Připravte se!“ štěkl ochraptěle kapitán Dürnbach a povely i nadávkami začal vojáky nahánět ke kulometům. Mrtvé, kteří neměli takové štěstí jako ostatní, prostě odvalili stranou. Třesoucího se hocha vytáhl osobně kapitán za límec a vrazil mu do ruky pušku s bajonetem.

Werner nasucho polkl a také poslušně sevřel svůj gewehr. Ne proto, že by byl tak dobrým vojákem. Ale protože kapitán se *nemýlil*. Nikdy. Jako by britské vojáky, kteří šli kanonádě v patách, slyšel. Jako by je *vyčénichal*.

Werner z něj nikdy neměl dobrý pocit. Ale zároveň ho respektoval jako nikoho.

Jenom díky němu byli zatím naživu.

Dürnbach měl pravdu i tentokrát. Kanonáda se nad nimi přehnala jako bouřka a duněla teď pár desítek metrů za nimi – a v zemi nikoho byly přízraky.

Sotva světlice zazářila, černé siluety ověncené kouřem ihned padaly jako podřáté. Některé dobrovolně, jiné pod krupobitím štěkajícího maxima.

Třetí vlna však zavyla jako šílená zvěř a ještě přidala.

Dürnbach mlčky vytáhl svůj bajonet. Na pušku ho však nepřipecnil.

Prvnímu Britovi, který se sklouzl po bahně a vpadl společně s kamarády do zákopu, probodl krk. Vytrženou čepel následoval gejzír černě vypadající krve.

„You bloody bastard!“ zaryčel druhý Brit a zacílil.

Werner vystřelil. Přímo přes kapitánovo rameno.

Kulka Britovi ustřelila kus obličjeje. Hrozně křičel.

Všichni hrozně křičeli. Dlouho, dlouho potom.

Werner si myslel, že je z ostřelování už prakticky hluchý. Ale kvílení raněných ho vždycky vyvedlo z omylu.

Tak si představoval peklo. A to se za poslední měsíce muselo otevřít. Jiné vysvětlení nebylo.

Jak jinak by Bůh mohl dopustit něco tak strašného?

Všude se válela těla. Postřílená, pobodaná, rozcupovaná kulometem. Werner je ve tmě vlastně pořádně neviděl, ale stačilo, že je *slyšel*. Jejich ochraptělé hlasy prosící o rychlou smrt nebo prostě jenom bez rozumu vyjící v agonii.

Werner by řval taky. Ale něco mu bolestné zasténání zarázilo v hrdle.

Zamžoural do tmy protkané protivným, vytrvalým deštěm.

Na druhé straně zákopu seděla kočka. Tiše, nehybně, na hruďdi rozstříleného mrtvého těla.

Werner nikdy pověřivý nebyl, ale z téhle kočky měl snad ještě divnější pocit než z Dürnbacha. Černý kožich skoro splýval s temnotou, která po zhasnutí světlice opět ovládla bojiště. Až v první chvíli zapochyboval, že tam vůbec je. Když však stiskl víčka a znovu je otevřel, zvíře tam pořád sedělo. Sedělo a *zíralo*.

Werner znaveně opřel hlavu o bednění zákopu. A i když se s ním pohupovala země a šílená bolest, vystřelující z pravé ruky (nebo spíš z toho, co z ní zbylo), se přetransformovala do tupé agonie v celé pravé polovině těla, nemohl omdlít. *Nechtěl* omdlít.

Ne, dokud tu byla *ona*.

„Jdi pryč...“ zašeptal vyschlými rty.

Kočka se ani nehnula.

Werner zoufale zafuněl. Mdloby mu vyvracely oči pod víčka.

Když je poněkolíkáté silou vůle otevřel, kočka byla pryč. Úlevně vydechl a málem v další vteřině omdlel. Ale pak v něm znovu hrklo.

Kočka seděla v bahně půl metru od něj, černý kožíšek čistý a lesklý deštěm. Její zelená očiska byla téměř hypnotická. Tak moc, že se Werner zprvu nezmohl vůbec na nic. Jenom šokovaně vytřeštil oči, když šelmička zničehonic popadla jeho urvanou ruku a jako s kořistí se s ní dala na útěk.

„Ty mrcho...!“ vyjekl za ní. Hlas mu nepřírozně přeskočil. Z posledních sil po ní hrábl.

Marně. Místo toho se převážil a spadl obličejem do bahna. Po tvářích mu tekly slzy bolesti.

Sáhla po něm temnota. Ale než mu definitivně zatlačila oči, Werner ve světle blesku zahlédl, jak rozstřílené tělo naproti cuklo rukou.

Mělo kapitánské insignie.

Světlo. Jasně zlaté světlo.

Werner zamžoural. Svit mu růžově pronikal pod víčka a hřál. Wernerovi se vybavilo rodné Bavorsko, sluncem prohrátá pokosená louka za statkem, vůně sena. Mohlo to být nebe...

Ale Werner neměl iluze o tom, že by skončil v nebi. Nikdo z nich. Na to udělali moc špatných věcí...

Nebe neexistovalo, došel k závěru po pár týdnech na frontě. A Bůh možná taky ne. Jedině krutý, nemilosrdný a krvavý... jako ve starých pohanských pověstech.

Světlo protnul stín.

„Herr von Welden?“ broukl zprava anděl. „Slyšíte mě?“

Werner se pokusil něco říct, ale z hrdla se mu vydralo jenom zachroptění. A tak zlehka kývl.

Jako by to bylo pozvání. Bolest ho překvapila ze zálohy a tupými, rezavými zuby se mu zahryzla do pravé ruky. Werner zalapal po dechu a chraplavě zasténal. V levé loketní jamce ho cosi krátce bodlo. Anděl s čepcem a dlouhým tmavým copem vytáhl jehlu a sklonil se nad ním.

„Už to bude dobré. Dala jsem vám něco proti bolesti. Doktore!“

Werner vděčně přivřel víčka a stočil oči k druhému stínu, který se vynořil po jeho levici.

„Herr von Welden, jsem doktor Hertz. Jste v lazaretu,“ informoval ho anděl-doktor barytonem a přisedl si k němu. „Povězte, co si pamatujete jako poslední?“

Werner nakrčil čelo. Bolest trochu ustoupila a jeho jako by někdo zamotal do tlusté měkké vaty.

„Bomby... Britové...,“ zamumlal. A pak najednou vytřeštil oči. Bolelo to. „Ruka!“

„Klid, Herr von Welden,“ řekl doktor a dlaní ho přitlačil zpět na lůžko. „Operovali jsme vás. Podívejte.“

Werner poslušně koukl doprava. A šokovaně pootevřel ústa.

Byla tam. Jeho ruka. Pod loktem lemovaná pečlivými černými stehy.

„Ne...“ zasípěl a měkká vata zastudila ledovým potem.
„Ne...!“

Britové a bomby totiž nebylo to poslední, co si pamatoval.

Také tam bylo světlo. Ale tohle bodalo jako ostří.

Werner slyšel, jak někdo nelidsky řve. Už ho to neudivilo. Překvapilo ho, že byl to *jeho* hlas.

„Marie, utáhněte ty popruhy pořádně, ksakru!“ štěkl baryton.

Síla kolem hrudi ho přikovala k lůžku.

Werner zoufale zavyl. Ne bolestí. Hrůzou.

Pod zkrvavenými obvazy kolem pahýlu se cosi hemžilo. Hemžilo a šimralo v nesnesitelně bolící ráně. Když sestra na doktorův rozkaz obvazy odmotala, Werner uviděl červy. Hnusné bílé larvy.

Ale to nebylo to nejhorší.

Na pojízdném stolku ležela v lavoru plném ledu ruka. Jeho ruka. Černá ruka.

„Sestro, chloroform,“ přikázal doktor, když očistila pahýl od larev.

Sestra Marie Wernerovi poslušně přiložila na obličej plátěnou masku a sáhla po lahvičce s kapátkem. Doktor opatrně vzal ruku.

„Ne... ne, prosím, nedělejte to!“ vykřikl Werner a sám nevěděl, kde se v něm ta síla vzala.

„Nemějte obavy, Herr von Welden. Je dokonale zachovalá, byla v ledu. A jestli se to podaří...“ doktor se na ruku fasci novaně podíval, „bude to průlom!“

„Je černá!“ vyjekl Werner. Hlas mu přeskočil, jako by mu zase bylo patnáct.

Sestra kapala na látku ohavně páchnoucí tekutinu. Wernerovi se z ní dělalo zle.

„To se vám jenom zdá.“ Doktor položil ruku k pahýlu a sklonil se nad Wernerem. „Nebojte. Uděláme z vás zase celého chlapa.“

Werner na svou pravačku se staženým hrdlem civěl. Teď, ve slunečních paprscích, které do kostela pronikaly skrze vitrážové okno, vypadala úplně normálně. Obyčejně. Jenom trochu cize. Kolem stehů ho svrbělo.

„Úžasné, vidíte?“ řekl doktor. „Asi je ještě příliš brzy, ale... mohl byste zkusit pohnout prstem?“

Werner, pohupující se na vatovaných vlnách morfia, váhavě poslechl. Zkřivil tvář námahou...

Ukazováček se zachvěl.

„To je...“ Doktorovi zasvítily oči. Rychle sáhl po notesu ve vnitřní kapse pláště a něco si do něj naškrábal. „Vedete si výborně, Herr von Welden,“ stiskl mu rameno na zdravé straně. „Ale teď už si odpočiňte. Vyspěte se.“

Werner malátně přikývl. A než ho drogy skolily, nemohl spustit oči ze své ruky.

Možná se mýlil, přemítal jednoho dlouhého odpoledne a prohlížel si dobře známou vitráž. Zapadající slunce pronikalo barevnými sklíčky a tvořilo na podlaze kaleidoskop.

Možná se mýlil. Přežil. Měl svou ruku. A sestra Marie se na něj tu a tam tak hezky usmála.

Právě teď byl nebi za poslední čtyři roky asi nejbliž.

„Pan doktor říkal, že se to hojí velmi dobře,“ řekla Marie, když mu upracovanými rukama opatrně potírala ránu mastí. Její vůně přinesla vzpomínky na lepší časy. Na domov. „Žádá infekce... Je to vlastně zázrak.“

Werner vzhlédl ke kříži na stěně a pousmál se. „To asi ano... Však se o mě stará sama Marie.“ *Panna* raději neřekl, protože to v nemocnicích a lazaretech byla málokterá.

Sestra se však i přesto zarděla a sklopila oči. Byla hezká tím všedním způsobem, který člověk neocení na první pohled, ale teprve až nahlédne pod roušku těch tmavých očí a nemocniční čepec. A možná ještě dál, napadlo ho.

Z nepřístojných myšlenek ho však vytrhl pohyb. Cukl sebou.

Na lůžko skočila černá šmouha.

„Co...“

Marie se usmála a otřela si ruku od masti do zástěry. „Nebojte se, Herr von Welden, to je jenom Uhlík,“ pohladila černou kočku po hřbetě.

Werner kočku zkoprněle sledoval. Nejdřív si jeho ruku očichala a pak se o ni s předením otřela vousky. Nakonec i druhou tváří.

„Líbíte se jí.“

„To vidím...“

„Nemáte rád kočky?“

Werner se nadechl k odpovědi, ale pak se podíval Marii do tváře a zarazil se. Byla v tom všem marastu stále tak... čistá, že se na odmítavá slova nezmohl.

„Ne, jen... jsem se lekl,“ zamumlal. A vlastně ani nelhal. „Kde se tu vzala?“

Marie pokrčila rameny. „Znáte kočky, jednu prostě přišla... Pan doktor jí dal trochu sýra a od té doby tu je. Loví myši, aby nám nežraly zásoby. Vidě, Uhlíku,“ pohladila ji znovu a vstala. „Vidíte, Herr von Welden, já už musím jít, ale ona vám tu aspoň bude dělat společnost.“

„Wernere.“

Marie se zase maličko začervenala. „Bude vám dělat společnost. Wernere.“

A s tím v rozpacích odcupitala pryč.

Werner z ní spustil oči, teprve až se mu ztratila mezi dalšími lidmi. Shlédl na kočku.

Ta se mu jako černé klubko uvelebila vedle přiřité ruky. Polohlasem předla. Bylo to uklidňující.

Werner zavřel oči a pousmál se. Možná se vážně mylil...

Werner měl pravdu. Ale pouze v tom, že se mylil. Ve všem.

Vprostřed noci ho probudila nesnesitelná tíha na hrudi. Ztěžka se nadechl, jako by mu na prsou ležela váha mrtvého těla. Jedna taková mu první týden v zákopech zachránila život, ale tady nebyl žádný zákop, žádné bahno, žádné mrtvolky.

Jenom *ona*.

Werner zalpal po dechu a vytřeštil oči.

Na hrudi mu seděl černý stín.

Kočka.

Tiše, nehybně. *Zírala*.

Werner ji chtěl shodit, ale zjistil, že nemůže. Tělo ho neposlouchalo, bylo jako cizí. Vlastně... jako by nebylo *vůbec*. Až na ten dusivý pocit.

„Co jsi zač? Démon?!“ chtěl zasípat, ale ani hlasivky se nepohnuly, natož rty a jazyk.

Kočka na něj shlédla. Intenzivněji.

Pravá ruka ho začala svrbět, jako by v ní lezli červy.

Jdi pryč...! vykřikl zoufale v duchu a jako příliv v něm nevyhnutelně začala stoupat panika. Červi se hýbali, vyžírali mu maso, vysávali morek... a kočka ho hypnotizovala. Její zelená očiska zářila jako světla auta.

Werner si uvědomil, že zuřivě tiskne víčka. Ihned je otevřel, vytřeštil oči do tmy plné těžkého dechu ostatních raněných na lůžkách.

Zelené světlomety byly pryč. A s nimi i strnulost. Werner vytáhl ruku zpod pokrývky a levačkou ji sevřel kolem stehů.

Bylo to tam. Něco tam bylo...!

Werner ze sebe shodil deku. Srdce mu klopýtalo jako chromý kůň a nohy na tom nebyly o nic lépe. Když se pokusil vstát, málem upadl. Před chladem kamenné kostelní podlahy ho chránily tlusté vlněné ponožky a on se jako čerstvě pohřbený nebožtík z přilehlého hřbitova potácel ke dveřím u oltáře.

Sestra Marie, která měla službu a podřimovala vedle nich, okamžitě vyskočila.

„Herr von Welden, co se děje?“ zašeptala. Držela ho pevně, pevněji, než by se od takové dívky dalo čekat.

„Ta ruka...! Doktore!“ uhodil přiřitou pěstí do dveří. Zadunělo to.

Z lůžek po nich rozespale i zvědavě pokukovaly pohledy vojáků.

Svítily. Zeleně.

Wenera zlil ledový pot. Zalapal po dechu, ale než stačil vykřiknout, doktor ho vtáhl do sakristie, která nyní sloužila jako jeho soukromý kamrlík a pracovna. Na stole hořela petrolejka.

„Wernere, posadte se,“ řekl doktor tiše, ale pevně, a vtačil ho do svého křesla. To sem vůbec nezapadalo. Asi ho zkonfiskovali z nějakého bohatého statku, protože bylo měkce čalouněné...

Ale Werner měl stejně pocit, že se do něj zabořil jako do hladových úst.

„Co se děje? Co vám je?“

„Prý něco s rukou,“ odpověděla za něj Marie, která už Hertzovi příčinlivě svítila lampou. Žlutý plamen po zdech roztančil jejich stíny a Werner by přísahal, že doktorovi se nezaleskly jenom kulaté brýle.

A pak to uviděl.

Po paži se mu vysoko pod vyhrnutý rukáv košile plazily černé provazce žil. Plazily se a... vlnily. Něčím uvnitř.

„Všechno je v pořádku,“ ujistil ho po chvíli doktor konejšivě. „Herr von Welden. Herr von Welden! Podívejte se na mě.“

Werner poslechl jenom díky tomu, že Hertz použil vojenskou dikci. Takový tón se mu z let v zákopech zaryl pod kůži.

„Marie, můžete jít,“ řekl doktor sestře, a když klaply dveře, znovu se otočil na von Welden. „Všechno je v pořádku, Wernere,“ zopakoval a pak důvěrně ztišil hlas. „Všechno je přesně tak, jak má být...“

Werner polkl. Seděl přikovaný do křesla, *hypnotizovaný*.

A pak na něj znenadání vyskočila ta vzpomínka.

Zákeřně jako britský sapér.

Werner se zákopem potácel mrtvou zemí nikoho. U kotníků se mu válely chuchvalce mlhy – a pod nimi těla. Tu a tam o nějaké zakopl. Uklouzl na směsi bahna, krve a obsahu střev. Upadl. Vstal. Nohavici obalenou blátem mu zachytila špička bajonetu. Ohnal se po ní.

Zbytečně. Neměl přece ruku.

Z posledních sil trhnul nohou, ramenem se vyčerpaně opřel o bednění zákopu. Stanoviště s telegrafem mu přišlo nekonečně daleko.

Ale nesměl to vzdát. Musel jít. Levá. Pravá. Levá...

Vypotácel se ze zatáčky. Levá. Pra...

Tentokrát byly tři.

Pomalou na něj otočily hlavy. Jako sovy.

Werner ztuhl. Tíha jejich pohledů mu přikovala nohy do bahna. A nejen ta.

Uprostřed kočičího kruhu ležela jeho ruka.

Černá zlodějka z něj nepouštěla oči. Zírala na něj jako předtím. Ale tentokrát náhle mňoukla.

Byl to hluboký, syrový zvuk, který Wernerovi zarezonoval až v morku kostí. Připomínal vzlyk topeného dítěte.

A znovu.

Znovu.

Mňaučení znělo nad masovým hrobem z kilometrů zákopů nepřístojně. Zlověstně.

Wenera to probralo. Opatrně couvl.

„Chchchch!“

Za patami mu zasyčela další kočka.

Najednou byly všude. Jejich trojúhelníkové hlavy vykuchovaly z okraje zákopu a desítky párů očí se přidaly k tíze na Wernerových bedrech. Podlomily se mu nohy.

Černá kočka elegantně, s ocasem zvednutým do otazníku, přešla jako balerína bahno a usadila se na hromadě ze tří mrtvých těl.

Skonči to.

Werner si nebyl jistý, jestli to slyšel, dokud se ten hlas neozval znovu.

Skonči to.

„Skončit? Co skončit?!“

Velkou Válku. Válku válek. Po ní už nic nebude.

Werner ztěžka polkl. „Jak...?“

Zdálo se, jako by se kočka pousmála.

Nech se vést. Bude to dobrrré, Werrrrerrre, zapředla náhle a skočila mu do klína. Drsným jazýčkem začala olizovat ohavnou ránu na pahýlu. Překvapilo ho, že to nebolí. Budeš hrrrdina, Werrrrerrre. Nech se vést a všechno to skončí...

Werner unaveně zavřel oči. Měkký kožíšek hřál. Spousta měkkých kožíšků hřála. Smečka koček neslyšně jako duchové seskákala do zákopu a přitulila se k němu.

Do bezvědomí ho vyprovodilo jejich předení.

Werner hleděl do lesknoucích se skel doktorových brýlí. Pořád nedokázal pochopit, že se to vážně stalo. Že se to děje. Zvláště poté, co...

Zamrazilo ho.

Seděli tehdy v zákopu zabalení do dek a vyškrabávali z ešusů šlichtu. Povídali si. Povídali si, aby nezešíleli úplně.

„Dal bych celý svý jmění za to, aby ta pitomá válka už skončila,“ povzdechl si Arnold, bohatý synek, který šel do války z mladické blbosti, a když vystřízlivěl, na útěk už bylo pozdě.

„Já klidně svou ženu,“ frkl s chabým úsměvem Florian, nejstarší z nich.

„Pánové, já klidně svou pravou ruku. Malá cena za to všechno,“ přidal se Werner s úšklebkem.

„Tak to už rovnou pravé varle, barone!“

Zasmáli se.

Ale teď Wernerovi do smíchu nebylo. S obavami se podíval na svou ruku. Tu, kterou tak lehkomyšlně obětoval jakýmsi démonům ze zákopů. Cítil na sobě doktorův mlčenlivý pohled.

„Vy to víte, že...“ zašeptal najednou. „Vy víte, co mám udělat.“

Doktor, sedící na stoličce vedle křesla, přikývl.

Werner také mlčel. Jenom chvíli. Vzhlédl.

„Řekněte mi to. Co se mi to děje... a co ode mě chtějí.“

Hertz pomalu vstal. „Pojďte,“ natáhl k němu ruku. „Chci vám něco ukázat.“

Werner ji levačkou přijal. A když doktor odemkl železnými pásy pokryté dveře vedoucí dolů do krypty, na okamžik zapochyboval, zda to vlastně vidět chce.

Dole bylo vlhko. Vzduch páchnul plísní.

A smrtí.

Na katafalcích vyhloubených do stěn ležely kamenné sarkofágy s jakýmsi vytesanými nápisy a Werner mohl v mihotajícím světle petrolejky jenom odhadovat, že to budou jména a tituly. Aspoň v to doufal.

Protože ten, kdo ležel úplně vzadu v kryptě, by jinak musel mít zatraceně dlouhý rodokmen.

Oprýskaná kovová rakev byla po obvodu pokrytá podivnými znaky, které Wernerovi připomínaly nepochopitelné obrázky vyškrábané kočičími drápy. V záři lampy se matně zaleskly dva mosazné či bronzové pásy s masivními visacími zámky.

A zelené kočičí oči.

Wernerovi škublo srdce. Na rakvi seděla kočka. Zase. *Ta.*

Mroukla na ně, seskočila a otřela se Wernerovi o nohy. Začala příst.

Doktorovi se na rtech mihl spokojený úsměv. Odložil petrolejku na podstavec a nasadil si kožené rukavice, které měl v kapse. Klíče tiše zachřestily.

„Co... co je uvnitř?“ zeptal se Werner ostražitě. Rakev jste obvykle nezamykali. Pokud v ní nebylo něco... co by mohlo utéct.

Wernerovi se vybavila kapitánova škubající ruka. A opravdu velmi doufal, že to byla jenom posmrtná křeč.

„Proti zlodějům,“ vysvětlil doktor, aniž by vlastně odpověděl na otázku, a pomalu, téměř nábožně víko rakve odklopil. Ani trochu nevrzlo.

V rakvi ležela žena. Opravdová žena, žádná seschlá kostra obalená pergamenovou kůží. Vypadala, jako by spala – až na to, že její mladá pleť byla podivně černá, jako by se jí rozklad a smrt dotkly pouze tou nepřírozenou barvou.

Werner si vzpomněl na děsivou pohádku o Černé princezně a podvědomě se rozhlédl. A i když nikde nebyly žádné cáry masa, žádné cákance krve, ba ani kosti po *královské hostině*, ucítil v zádech známé mrazení a chuť odsud co nejrychleji

zmizet. Už se nutil znovu couvnout, když mu na pravé ramięno zničehonic vyskočila kočka. Se zařatými drápky na něm zabalancovala jako akrobatka v cirkuse a znovu mroukla. Znělo to téměř něžně.

„Je překrásná, že?“ zašeptal doktor.

Werner neodpověděl. Překrásnou ženu si představoval jinak. Třeba živou. A takovou, ze které mu nenaskakovala husí kůže. Jako by každou chvíli měla otevřít oči a rozrhat je jako prokletá královská dcerka. Nehledě na to, že i kdyby živá byla, vůbec nevypadala jako dívky, které doposud potkal. Měla mandlové oči a výrazné lícni kosti.

„Kdo je to?“

„Mao-šen,“ pronesl doktor s úctou. Zvuk toho slova zašestil po klenbě jako kočičí kožíšek, jako zaškrábání na dveře. Kočka na Wernerově rameni hlasitě předla. „To její služebnice si tě vybrala. Abys ukončil to šílenství.“

Werner se konečně donutil od ženy odtrhnout zrak. Skepticky frkl.

„Mě? Proč zrovna mě?“

„Záleží na tom? Podstatné je, že máš ve svých rukou osud světa. Tedy, ve své *ruce*. Požehnala ti.“

Werner zvedl pravačku, jako by se při těch slovech mělo něco stát. Jako by se měl objevit nějaký záhadný starobylý nápis a konečně mu začít dávat odpovědi... a hlavně smysl.

Samozřejmě se nestalo vůbec nic.

„Slíbil jste mi odpovědi, doktore.“ Wernerovi společně s nervy začínala docházet i trpělivost. „Ale místo toho mě mučíte dalšími otáz...“

Werner nedopověděl. Jeho ruka se najednou pohnula. Sama. S naprostou jistotou se natáhla k jedné z hliněných nádob, které ležely vyskládané v prázdné prohlubni ve zdi. Rozlomila voskovou pečeť u jejího hrdla. A sáhla dovnitř.

Werner se pokusil ruku zastavit, ale byla jako cizí. *Vypadala* jako cizí. Se zkřivenou tváří čekal, že ho v té nádobě něco

kousne, dotkne se něčeho nechutného..., ale obemknula ho pouze studená vazká tekutina, která konzistencí ze všeho nejvíc připomínala olej. A ten...

Ten zase probudil černotu.

Werner s hrůzou sledoval, jak žilami opět vzlíná černá – jako by se mu tam vsakovala ta tekutina. Tmavé provazce se jako hadi ale vyplazily ještě dál. O dost dál. Až k rameni. A zoufale křičící Werner by v tu chvíli dal cokoli za to, aby mu britský granát ruku zase urval. Tentokrát nadobro.

„Zastavte to!“ křikl na doktora napůl panovačně, napůl hystericky.

Hertz nic neřekl. Ani nic neudělal. Jenom opatrně couvl dál do stínů. Odlesk jeho brýlí byl tentokrát ještě znepokojivější.

„Ty šmejde!“ zařval Werner a soustředil veškeré své síly, aby nad sebou získal kontrolu. Vždyť s ní předtím dokázal pohnout!

Do ramene se mu zaryly ostré kočičí drápky a jako by zrazily jakýkoli impuls. Ruka sáhla Černé princezně na čelo a roztaženými mokkými prsty pomalu přejela až k břichu. Wernerovi na zbytku těla naskočila husí kůže. Mrtvol viděl za válku stovky, chtě nechtě s nimi lehával v zákopech. Ale jedině tahle v něm po těch letech vyvolávala ten prvotní strach pověřčivých neandrtálců, který dokázalo rozehnat pouze hořící ohniště.

Ruku zjevně napadlo to samé.

Sáhla po lampě.

Werner stačil jenom vytřeštit oči.

A pak mu zčernalá pěst vzplanula jako pochoděň.

Celá krypta se během mrknutí oka změnila na ještě děsivější mrtvolné království. Měkké zlatavé světlo vystřídala studená modrá, jakou mívají plameny těsně nad kahanem. Werner sledoval, jak se mu škvaří maso, a zas a znovu by už postě za poslední dny řval, kdyby nebyl v naprostém šoku.

Na rozdíl od ruky. Ta se rozhodně opět dotkla ženina čela. Mao-šen vzplanula.

Oheň hladově zachvátil její zašlý rubáš a nepřírozně rychle ho stravoval, jako by byl z navoskovaného papíru. Plameny obnažily její černé ploché břicho, černá drobná ňadra. Werner cítil, jak kůže syčí a puká. Jak odhaluje tmavě rudou tkáň.

Nejen tu její.

Werner se druhou rukou zuřivě pokoušel odtáhnout. Marně. Černá ruka držela na klíčních kostech hořícího těla jako magnet a plameny si nevybíraly. Jeho tuk se škvařil s Mao-šeniným, jeho tkáň černaly do barvy její kůže. Znakypálené po obvodu rakve modře žhnuly...

Jako Mao-šeniny oči.

Werner viděl, jak se její vlhce se lesknoucí tkáň přímo před očima pokrývá novou kůží. Stejně černou, měkkou, sametovou...

Srstí.

Plameny s pufnutím zhasly, jako by je sfoukla gigantická ústa, a jediným světlem zůstaly symboly.

A Werner.

Oheň mu po paži vystoupal až k tváři a vytřeštěné bulvy pukly jako vejce.

Už neřval. Už jenom hořel jako modrá pochodeň.

Jestli někdo doopravdy mohl za to, co se potom rozpoutalo, byl to Dürnbach. Ne von Welden. Ne doktor Hertz. Ale Karl Gustav Dürnbach. Kapitán první pěší divize a v minulém životě nadšený sinolog.

Konkrétně ve svém *prvním* minulém životě. Dürnbach jich žil už osm. Nebo lépe řečeno – *ztratil* jich už osm. Tohle byl jeho devátý. A on věděl, že jestli ve svém poslání neuspěje... Mao-šen si z něj udělá svého poskoka. A jelikož to byl on, kdo

ji zamknul do rakve se dvěma zámky a schoval hluboko pod zem, než ji dopadající bomby odhalily a vyplavily na povrch jako moře vrak španělské fregaty, věděl i to, že ten poslední, devátý život, bude učiněné peklo. Už navždy.

Dürnbach se se zafuněním zamračeně rozhlédl. V kryptě se pořád vznášel smrad spáleného masa, ale to bylo také jediné, co tu zbylo – kromě otevřené rakve s vypálenými čínskými symboly... a hromádky popela a kostí.

„Idioti zasraní...“ ulevil si tiše a vrčivě. S každým ze ztracených životů přišel i o kousek své lidskosti. Cítil, jak se z něj odlupuje jako stará, spálená kůže, aby odhalila... Co vlastně? Co z něj v tomhle devátém životě bude?

Rozhodně ne Mao-šenin otrok, pomyslel si zatvrzele.

„Svíť!“

Vytáhlý, tmavovlasý mladík, který ho doprovázel, poslechl a zvedl petrolejku výš. Bylo mu šestnáct, možná sedmnáct, ale Dürnbach v něm už teď poznával někoho, kdo se jen tak nezalekne. Jednou to dotáhne daleko.

Pokud přežijí.

Kapitán přestal přemítat nad jejich temnou budoucností a dřep si k hromádce popela. Prstem do ní nakreslil tři symboly.

„Tak se na to podíváme...“

A popel vdechl.

Johann poctivě svítil. I když Dürnbach ztuhl s prázdnýma, strnulýma očima a zíral kamsi do zdi. I když se celou věčnost nic nedělo. Za těch několik dní s kapitánem se naučil, že světlo je už od pravěku to jediné, co člověka chrání před pádem do temnot.

A před tím, co v nich číhá.

Johann Siegfried věděl, že tam něco je. I bez Dürnbacha. Tušil to tak nějak odjakživa, ale teprve až se k nebi začala ku-

pit páchnoucí roztrhaná lidská těla a hutný kouř mámivě vonící střelným prachem čím dál častěji zahaloval slunce, uviděl to náhle jasněji.

Světlo je chránilo před temnotou, která se jim plížila v patách. Ale jeho už nebavilo utíkat. Proč by se měli choulit jako neandrtálci u těžce vydobytého ohně a bát se, aby náhodou nezhasl?

Johann koukl po Dürnbachovi, ale ten byl ve svém tran-su. Klečel tam jako socha. A tak opatrně odložil lampu na katafalk s prázdnou rakví a zapátral očima ve stínech.

„... pomoc...“

Šepotavé, zoufale úpěnlivé slovo se ozvalo zpoza katafalku. Napůl hluchý Werner by ho neslyšel, ale Johann měl uši jako rys. V zákopech byl jenom tehdy, když tam na svém hubeném, dlouhonožném koni doručoval zprávy.

A proto taky znal kdejakou nepřátelskou lest. Třeba tu o raněném, který potřebuje pomoc.

Sáhl k pouzdru a vytáhl pistoli. Tichounce ji odjistil.

Za katafalkem se v klubíčku choulila dívka. Byla nahá.

„... prosím...“, zakňučela slabě. „... nechal mě tu...“

Johann polkl a zkrivil tvář.

Protože ona žádnou *neměla*.

V mdlém světle petrolejky se leskly odhalené svaly a dívka nemohla zavřít oči... protože jí jednoduše chyběla víčka. I její řeč zněla napůl nesrozumitelně – to kvůli neúplným rtům.

Johann s pistolí v ruce zaváhal. Léčka s pár škrábnutími byla jedna věc. Ale tohle... nic tak strašného nikdy neviděl. S urvanýma rukama a nohama, když dopadne bomba, se to nedalo srovnat. Tohle vypadalo na chirurgicky přesnou práci.

Dívka k němu v naději natáhla ruku. Nevěděl, jestli ho vůbec vidí, oči musela mít úplně vyschlé.

„Ustup od ní!“ štěkl zničehonic Dürnbach chraplavě.

Johann sebou trhl. Dürnbachova pracka s ním smýkla dozadu. Dívka zaskučela a její tělo se otřáslu suchými vzlyky. Johann ještě o krok ustoupil a podíval se na kapitána.

„Nemůžeme ji tu přece tak nechat...“ namítl tiše, ale v jeho slovech nezněla kavalířská morální naléhavost. Zněla ploše.

„Máš pravdu. Nemůžeme,“ souhlasil Dürnbach. A pak se Johannovi podíval do oříškové hnědých očí. „Zastřel ji.“

„Nééé...!“ zakvílela dívka.

Johann ji ignoroval. Dál hleděl na Dürnbacha. Něco uvnitř, to, jak ho rodiče vychovali, mu velelo dívce pomoci. A něco ještě hlouběji vědělo, že nemá jak.

Namířil na ni zbraň. „Promiň.“

Prst se mu ani nezachvěl, když mačkal spoušť. Prásknutí se odrazilo od stěn a v uších jim pak zazvonilo hlasité ticho.

Po chvíli ho proťal Dürnbach.

„Znovu.“

Tentokrát Johann zaváhal. „Proč?“

„Německý voják se neptá, Siegfriede. Nepochybuje. Německý voják koná.“

„Nejsem voják.“

„Jsi vojenský kurýr. Součást armády.“

Johann stočil oči k tělu. Tušil, o co Dürnbachovi jde. Aby prokázal svoji loajalitu.

Vystřelil znovu.

„Ještě.“

Prásk.

„Ještě.“

Prásk.

Po osmé ráně se závěr zasekl. Došly mu náboje.

Dürnbach mu otcovsky stiskl rameno. Pochvalně.

„Mají devět životů. Všechny,“ zachraplal po minutě ticha, kterou dívce věnovali.

Johann maličko zesinal a odtrhl oči od těla. „Tolik nábojů přece nikdy neseženeme...“

„Nemusíme. Oheň funguje stejně dobře.“

„Ale... proč jste mě teda nutil plýtvat municí...!“

Dürnbach se na něj otočil. Na jeho podřízené to platilo, ale hoch pohledem neuhnul, jenom přešlápl z nohy na nohu.

„Abyš pochopil, že ne všechno, co zastřelíš, je mrtvé. Napoprvé.“

I když se slunce už klonilo k západu, v lazaretu se neutábořili.

Johann byl rád. Neměl z toho místa dobrý pocit. Bylo totiž naprosto prázdné – žádní ranění, žádní nemocní, žádné sestry, žádné hlídky. Ani myš. A přitom ať se díval sebelépe, známky boje nenašel. Jako by se všichni prostě vypařili.

A nejen oni. Okolí kostela bylo stejně děsivě tiché. Johann kromě přešlapování a neklidného frkání jejich koní neslyšel vůbec nic. Datla, kukačku, ani sovu.

Mrtvá země nikoho už dosáhla až sem. Skoro jako by na ně dýchl zápach zákopů.

„Mor,“ řekl Dürnbach lakonicky a chřípí se mu chvělo jako starému vlkovi. „Jde Mao-šen v patách.“

„Ale... mor zabíjí. Proč tu nejsou žádná těla? Proč tu zůstala jenom ta holka?“

Dürnbach se nevesele usklíbl. „Aby nás zabila, přece.“

„Ta? Vždyt...“ Johann udělal výmluvné gesto u obličeje. Doteď nevěděl, jestli se mu to hnusí, nebo ho to fascinuje. Někdo jí tvář sloupl jako kůži ze spařeného rajčete...

„Byla to... bomba.“

„Bomba?“

„Morová. Byla prolezlá nemocí jako mršina červy. Zbavils ji trápení.“

„Já vím...“ zamručel Johann. A opravdu, výčitky chyběly. Jako by dorazil nemocnou fenku. „Ale co ten zbytek? Nemohli jen tak odejít. Vždyt i spíž zůstala skoro plná!“

Dürnbach rázně přešel k jejich koním. Ověšení tlumoky neklidně přešlapovali a pofrkávali.

„Nevím, co se stalo pak, můžu jenom hádat... Ale Mao-šen si vzala tvář té holky a z ostatních asi udělala to, co z ní. A ti, kteří neposloužili... zahnali její hlad. Spala dlouho, musela i dlouho hodovat.“ Kapitán se vyhoupl do sedla. „Její stopa je ještě čerstvá, proto je ti tady tak zle. Musíme rychle pryč, aby ses přece jenom nenakazil. Nebo naši koně.“

Johann roztržitě přikývl a také nasedl. A už v sedle se ještě několikrát zamračeně ohlédl ke kostelu.

Zdalo se mu to, nebo koutkem oka támhle na schodech zahlédl blýsknutí šelmích světýlek?

Brzy to nebyl jenom pocit. Brzy ta světýlka *byla*.

Zrovna se chystali prozkoumat stavení, které z dálky vypadalo opuštěné a poskytlo by jim přístřeší před protivným drobným deštěm. Dürnbach seskočil z koně a napraženou rukou Johanna ihned zarazil.

Na kamenné zídce seděl černý stín.

Dürnbach pomalu, přeopatrně sáhl k pasu pro nůž.

Netřřeba, Karrle, zapředla černá kočka. Přřřináším zprrrávu.

Dürnbach si odfrkl. „Jistě, jako vždycky věrná služebnice.“

Johann na kočku pořádně neviděl, ale měl pocit, jako by se pousmála.

To jsem. Na rrozdíl od tebe.

„Já jí nikdy nesloužil, prašivino.“

Další úsměv. Jako když se Johannova povýšená teta na rodinné oslavě usmívala na všechny, kterými pohrdala. Včetně něj.

Prrravda. Ty jsi jenom krrradl. Kočka dál nehnute seděla a nedbala deště. Ale i když mě vzájemné urrrázení s tebou nikdy nepřřřestane bavit, mám bohulibější věci na prrráci.

Musím ukrrrrást dech párrr kojencům a přřřeskočit párrr nebožtíků, aby se z nich stali upířři.

„Nesměju se.“

Já vím. Nemáš smysl prrrro humorrr, prohlásila kočka jízlivě. Tak tedy: má paní na tebe čeká. Ve Stuttgarrrtu.

Dürnbach s Johannem si vyměnili pohled. Kočka si začala lhostejně olizovat zmoklou packu a stejně lhostejně dodala:

Poslední šance, Karrrrle. Devátá, vid?

Šelmička se naposledy chladně usmála – a měkce skočila do tmy jako do peřin. V příštím okamžiku po ní nebylo ani stopy.

„Nepůjdete tam doufám...“ zamumlal Johann, když Dürnbach jenom stál, nechal na sebe pršet a díval se směrem, kudy kočka odpelášila. „Je to past.“

„Samozřejmě. Ale nic jiného nám nezbývá.“ Dürnbach se odmlčel. „Řekla to dobře. Poslední šance. Protože jinak...“

„Jinak...?“

Kapitán se na hochu pootočil.

„Jinak ti tahle válka bude připadat jako lázně.“

„Neberte si to tak, kolego. I tak jste odvedl obrovský kus práce. Je od vás šlechetné, jak jste se dobrovolně ujal zrovna epidemiologického oddělení...“

Doktor Hertz se před primářem tvářil skromně a trochu sklesle. Pacienti se na postelích střídali skoro co noc – málokdo vydržel déle než tři dny. Hertz si nedokázal představit, co by se stalo, kdyby tomu tak nebylo – Kateřinská nemocnice ve Stuttgartu i přesto praskala ve švech. Doktor měl pocit, že tolik lidí ve Württembersku ani nemůže být.

A oni je pořád přivázeli a přivázeli. Muže. Ženy. Děti...

Hertz na primářova slova zlehka pokýval hlavou, ale nezvedl ji, dokud ho starý pán téměř otcovsky nepoplácával po rameni a neposlal ho odpočinout si.

Sestra Marie, stojící o krok a půl za ním, přestala po klapnutí dveří klopit oči a podívala se na zamlklého Hertze.

„Pochybujes,“ řekla hlasem, který mladé sestřičce nepatřil. Otíral se jako kočičí kožíšek a zároveň nebezpečně praskal statickou elektřinou.

Hertz se na ni poplašeně otočil a energicky zavrtěl hlavou.

„Ne... Ne, Mocná...!“ Snažil se, aby jeho hlas zněl přesvědčivě.

Mao-šen se na doktora podívala zpod Mariina obličje uhrančivě modrýma očima. Byla drobná, pro Evropana sotva odrostlá dívka, ale vyšší Hertz před ní i tak vypadal maličký. Skláněl hlavu i ramena.

„Lituješ toho,“ konstatovala nakonec.

„Ne...“ vydechl doktor. Nedokázal přestat myslet na drobnou mrtvolku, kterým z úst, nosu i uší tekla krev. Které se jí doslova udusily.

Napjal se, když k němu Mao-šen vztáhla ruku. Po cestě k němu zčernala. Pokryla se srstí. A na konečcích prstů se zablyštěly obrovské kočičí drápy.

Hertz pevně stiskl víčka.

Po tváři ho pohladily měkké kočičí polštářky, špičky drápů mu zvedly bradu.

„Aby se zrodilo něco nového, to staré musí zemřít. To je odvěký kosmický zákon. Ani porod nejde bez krve a bolesti. A tady, človíčku,“ chytila ho oběma prackami za tváře, „se *rodí* nový svět. Po téhle válce, Velké válce, Válce všech válek, už nic nebude stejné. Ochráním vaše Německo, bude vzkvétat. Stejně jako jsem ochránila Egypt, jako jsem ochránila několik čínských dynastií. Než mě ti hlupáci vyhnali. Svázali. Pokusili se zabít.“ Mao-šen se ušklíbla a spiklenecky zašeptala: „Jako by nevěděli, že zabít černou kočku nosí smůlu. A ono nosilo. Za každou mou upálenou služebnici, kterou hodili na hranici společně s nějakými běhnamy, zemřela stovka lidí. Možná víc. Zaslouží si to – když už si neváží ochrany strážců svých domovů, které jsem jim kdysi dala...“

Odtáhla se.

„Ale neboj se, kocourku. Tobě se nic nestane. Ty nejsi jako ten hlupák Werner...“

„A... proč to vlastně měl být zrovna on?“ osmělil se Hertz, když ho pustila. Její ruce už zase připomínaly lidské. Ačkoli on věděl, co se pod tou křehkou skořápkou skrývá doopravdy.

„Řekněme... že to byl někdo velmi velmi speciální. Jenom ne pro mě...“ ušklíbla se Mao-šen potutelně a pohladila tmavou kočku rozvalující se na parapetu. Za okny se černala tma. „Pro mě je velmi velmi speciální někdo jiný...“

Její hlas se vytratil. Zadívala se na mourovatou kočku, která právě jakoby odnikud vyskočila na stůl.

Mňoukla. Naléhavě.

„A ten někdo velmi velmi speciální je očividně už tady.“ Mao-šen probodla doktora očima. „Víš, co máš dělat.“

Hertz polkl a stroze přikývl.

Už nebylo cesty zpět.

Stuttgart byl v noci temný. Nesměla svítit žádná lampa, všechna okna musela být zatažená kvůli nebezpečí náletů. Dva tmavé stíny se jeho uličkami prosmýkly jako nic.

Johannovi po zádech přeběhl mráz, jakmile opustili polo-rozpadlý domek chráněný Dürnbachovými podivnými kouzly. Jako by se dostal do hledáčku ostřelovače.

„Připraven?“ šeptl Dürnbach, když zaklekli na dohled od zadního vchodu do nemocnice. Vedl do márnice, odkud dennodenně vynášeli desítky těl a odváželi je do krematoria. Hutný černý dým se přes den vznášel nad městem jako stigma, jako morový vřed. Mdlé podzimní slunce skrze něj vypadalo jako nemocné a ani teď v noci nevykoukl bledý měsíc – nad Stuttgartem neustále visel opar z cely šedých mra-ků. Jako proslulý londýnský smog.

Tento však páchl po spáleném tuku a mase.

Johann se zhluboka nadechl a na kapitánova slova přikývl. Každý den cesty sem naráželi na Mao-šeniny stopy. Vylidněnou, mrtvou krajinu s tichými venkovskými staveními. Občas jejich obyvatele našli ještě živé. Dürnbach mu vždy přikázal počkat kus od domu a hlídat u koní. Sám se po několika minutách vracel a pak si dlouho umýval ruce v sudu s dešťovou vodou.

Neutuchající mrholení jim nedovolilo domy pálit.

I dnes poprchalo. Ale dnes měli něco, co už je nemohlo zastavit.

Johanna na zádech tížila nejstrašlivější zbraň, jakou v téhle válce viděl. Jakou vůbec kdy viděl. Když Dürnbach nakráčel do zásobovacího skladu a začal štěkat rozkazy, bez jakýchkoli papírů a razítek, jenom s odranými kapitánskými frčkami, Johann si myslel, že je vyhodí. Ale Dürnbach měl velení hluboko pod kůží a jeho ocelovému pohledu odolal málokdo. Když dodal, že je to speciální opatření kvůli šířící se epidemii, zásobovač mu ochotně všechno vydal. Dürnbach se podepsal svým jménem. Jako by mu bylo jedno, jestli někdo to rozkrádání armádního majetku zjistí.

„Nemusíš se mnou chodit,“ řekl kapitán zničehonic, když se připravovali a on mu ukazoval, jak se zbraň používá. „Ale budu rád.“

Johann jeho pohled na rozdíl od proviantáka snesl.

„Půjdu, kapitáne. Musíme to zastavit.“

Dürnbach se pousmál. To často nedělal a asi věděl proč – na jeho tvrdými vráskami popukané a ošlehané tváři to vypadalo divně. Jako by za roky v zákopech zapomněl, jak se to dělá.

„To jsou slova pravého německého vojáka,“ pochválil ho a strčil do tlumoku i opelichanou vlčí kožešinu, na které po cestě spával.

„K čemu to, pane?“

Dürnbach se ušklíbl. „Pamatuješ, co jsem ti říkal tam v kryptě?“

„Německý voják se neptá.“

Kapitán spokojeně pokýval hlavou. „Nerozptyluj se a udělej vše podle plánu. Já se postarám o Mao-šen.“

Johann přikývl. A už se nezeptal.

To bylo před třemi hodinami. Johannovi připadaly jako věčnost.

Siegfried se v mrholení krčil za rohem zlatnictví, které bylo kvůli válce zavřené, výlohu zatlučenou prkny, a společně s Dürnbachem čekali, až projde hlídka. Johann se v duchu modlil, aby si pohnuli. Cítil, jak mu teče z nosu...

„Nasad' si to. Jdeme,“ sykl kapitán.

Johann úlevně vydechl. Otřel si nos a nasadil si masku.

Dürnbach ho nesměl vidět krvácet.

Odlepili se ode zdi domu. Už se neplížili. Šli přímo k zadním dveřím Kateřinské nemocnice.

Dürnbach na ně drze zabušil. Otevřel mu rozespalý lapiduch v pocintaném bílém plášti.

Nestačil ani heknout. Kapitán mu praštil hlavou o zeď a nechal tělo spadnout. Johann rychle vkročil za ním a zasunul závoru.

„Hodně štěstí,“ šeptl Dürnbach, hlas zdeformovaný plynovou maskou. „A pospěš si. Už o nás určitě ví.“

„Jo...“ Johann chtěl říct ještě něco, cítil to v hrdle, ale nakonec se poklusem rozběhl zatarasit další vchody.

Jeho kašláni už Dürnbach našťestí neslyšel.

Na nemocničních chodbách takhle pozdě skoro nikdo nebyl. Kromě osamělých sester, kontrolujících pacienty a nesoucích jim noční medikamenty, nebo doktorů spěchajících k akutnímu případu.

Dürnbach věděl, že uzavřít celou nemocnici jenom ve dvou je závod s časem. Proto tím úkolem také pověřil mladého kurýra.

On se musel postarat o jiné věci.

Proto neměl v batohu několik řetězů s visacími zámky – ale kožešinu. A pár dalších věcí...

Dürnbach odšrouboval víčko hliníkové bandasky u pasu a strčil do ní useknutou kočičí packu. Jako štětcem začal po zdech malovat znaky.

Ty samé, které zdobily Mao-šeninu rakev.

Další chodba, stejné kouzlo. Dokud nezaslechl zvuk. A kroky.

Neschoval se. Otočil se.

Sestřička, spěchající za plačícím novorozencem na poporodním oddělení, vytřeštila oči a zalapala po dechu. Stála před ní vysoká figura v plynové masce a vojenském ochranném oděvu. Přes rameno měla tlumok a na zádech ještě jeden, jakýsi pevný a válcovitý.

„Tady... sem nesmí...“

Dürnbach k ní přiskočil a vrazil jí pěstí. Žena se bezvládně složila jako pytel uhlí. Kapitán ji odvrlekl za dveře, kde slyšel plakat děti.

V kovových postýlkách tam ležel snad tucet novorozenců. Jeden křikloun začal, ale teď jich natahovalo hned několik. Úpěnlivě. Zplna hrdla.

Dürnbach na ně pár vteřin hleděl. Potom nahlas zafuněl a podíval se na hodiny. Johann by měl už být hotov.

Čas s tím skoncovat.

Dürnbach vrazil na sesternu. Ty dvě ženy, které se chystaly kolegyni pomoci, umlčel stejně. Židlí rozbil skleněnou výplň kovové skříňky s léky.

„Je mi to líto,“ zamumlal ke křičícím novorozencům, když zapaloval lihem nacucané prostěradlo.

Bylo. Věděl to. Jenom... už to nedokázal cítit.

Látka s hlasitým bafnutím vzplanula. Dürnbach se otočil na patě a pospíchal pryč, k druhé části svého plánu. Měl pocit, jako by se mu těsně za zády uzavíraly těžké kovové dveře. Jako za každým jeho ztraceným životem. A stejně jako v životě se nešlo otáčet zpět, mohl kráčet jenom kupředu.

Několik dveří, kde tušil pokoje, zvenčí zasekl židlemi. Za řvoucími dětmi a jejich matkami se neohlédl. Stejně byli všichni mrtví...

Johann chtěl řetězem zatarasit poslední vchod, když se ze tmy před ním ozvalo zasyčení.

Naježená kočka vztekle švihala ocasem. Dralo se z ní hrdelní varovné mňaučení a oči jí svítily jako zelené reflektory.

Johann ihned sáhl po zbrani. Dürnbachovy rozkazy zněly jasně: jakmile uvidíš kočku, zabij ji.

Sakra rád, pomyslel si a stiskl spoušť.

Proud ohně z plamenometu kočku zasáhl přímo ve skoku. Zvíře zavřískalo a jako ohnivá koule dopadlo Johannovi přímo na obličej. Drápky horečnatě zaškrábaly po plynové masce a zasekly se do ní.

Johann upustil trubici a zuřivě zamáchal rukama v rukavicích. Před sebou neviděl nic než ohnivé cosi, co škvařilo gumu masky a hrozilo, že ho taky zapálí. Uši mu z toho ječení zaléhaly.

Klopýtl a spadl na zadek. Kočka i přes to, že hořela jako pochodně, zuřivě bojovala, drásala, kousala...

Johann ji popadl a s námahou ji strhl. Hořící tělíčko plesklo o bíle vymalovanou stěnu, až na ní nechalo černou šmouhu od sazí kožichu. Mladý kurýr se patami odtáhl dál od konce chodby, který zachvátily plameny, a plácal po sobě rukama, aby uhasil pár plamínků na oblečení.

Musel si sundat masku, aby mohl vykašlat chuchvalec krve.

„Do prdele...“ vydechl chraplavě. Ale ne kvůli rudé skvrně na zemi.

Z větracího otvoru seskočila další kočka. Mourovatá.

A pak ještě jedna. Černobílá.

A další. Druhý mourek.

Zrzek. Trojbarevná. Černá. Mourek. Mourek. Zrzek...

Johann se okamžitě vydrápal na nohy. Srdce mu bušilo jako zvon.

Z větrací šachty se valil celý vodopád koček...

Mao-šen se z hrdla linulo hlasité předení, které rezonovalo samotným předivem reality. V její rodné Číně se ne nadarmo říkalo, že kočičí vrnění hýbe světem – a dokud budou kočky příst, komplikovaný stroj jménem Svět se bude točit.

A ani ta hnida Dürnbach jí nezabrání, aby se točil po jejím.

Mao-šen si z obličejce stáhla Mariinu tvář. Už ji nepotřebovala, na lidské podobě nezáleželo. Oděla se do *kůže* – tak, jak se narodila, tak, jak kdysi chodila po zemi.

Tělo se jí pokrylo měkkou černou kočičí srstí, vzduchem zašvihala špička dlouhého ocasu a uši zastříhaly. Uniforma zdravotní sestry se roztržená válela u jejích pracek – drobná Mao-šen byla ve své pravé podobě velká jako vzrostlý muž.

Předení zesílilo. Mao-šen spokojeně přimhouřila oči. Ano, takto to bylo lepší. Cítila, jak jí žilami začíná proudit dávná moc. Taková, jako když jí kdysi říkali Sachmet, jako když se jí dávno předávno klaněli jako vlídné bohyni-matce nebo strašlivé válečníci, která ve svém vzteku dokázala zaplavit zemi nezastavitelnou nákazou.

Předivo kouzel bylo skoro utkáno. Brnělo jí na konečcích vousků a praskalo v sametové srsti jako statická elektřina. Její věrné služebnice, každá na hrudi jednoho pacienta v obrov-

ském nemocničním pokoji, jí přizvukovaly. Seděly jako sochy a oči jim svítily šelmími světýlky. Mao-šen viděla, jak se to světlo odráží ve vytrěštěných očích nemocných, svázaných hrůzou. Nemohli se ani pohnout. Jenom zírat do těch uhrančivých kočičích očisek, dokud nevyпустí duši.

Mao-šen se ušklíbala a téměř labužnický se nadechla vzduchu, který páchl děsivou neznámou nemocí a smrtí.

A ještě čímsi...

Kočičí bohyně vztekle zaprskala. V čumáku ji zašimral smrad Dürnbachových kouzel. A kouře.

„Ne, ty prašivino, tentokrát mě nedostaneš...“, sykla si pro sebe a v duchu proklela Hertze, kde se tak dlouho fláká. „Teď už slitování mít nebudu...“

Vrnění tentokrát zarezonovalo až hluboko v kostech. Celou nemocnicí.

Veškeré kočky z okolí zamňoukaly v odpověď svou kočičí arií. Kromě těch na hrudích nemocných.

Ty pozřely jejich duše a dopředly konec tapiserie Dürnbachova života.

Obklíčily ho.

Johann neměl kam utéct. Celá podlaha byla pokrytá kočkami, jako by byly voda. Ježily se, švihaly ocasy, syčely a oči jim ve světle ohně blýskaly jako pekelným démonům.

Nemusíš umřít, mládě, zamňaučela jedna z nich. Seděla v otvoru, odkud se všechny vyvalily, a upřeně ho pozorovala. Byla bílá jako mléko. Naše paní není zlá, seskočila dolů mezi své družky a propletla se mezi nimi. S ocáskem způsobně omotaným kolem tlapek si sedla do první řady. Smrrrt je koloběh života. Německo přřeci umírrrá, koťátko, copak to nevidíš? Brrrry bude konec. S vámi všemi. Hladoví váleční psi ze severru a západu vás rroztrrhají. Mao-šen očistí zemi

od slabých a zrrrádců... A pak bude vše pod jejími sametovými tlapkami vzkvétat. Vrrrátí se starré časy...

Kočíci hlas zněl v jeho lebce podmanivě. Šelmička se Johannovi otřela o vysoké holínky a měkce mu vyskočila na rameno.

Naše paní je laskavá. Mateřřřská. To Dürrrbach ji tak nakažil, otřela se o jeho masku. Dürrrbach je zlo, Dürrrbach pálí malé lidské děti. Dürrrbach zapálí i tebe, když bude muset...

Chór koček zamňoukal poslední věty jako parodii děsivé dětské písničky.

Dürrrbach pálí malé lidské děti. Dürrrbach zapálí i tebe, když bude muset...

Dürnbach udělá cokoli, aby Mao-šen zastavil...

Johann zavřel oči. Kočka mu předla přímo do ucha a tělička pod jeho nohama najednou vůbec nepůsobila démonicky. Byla měkká, mazlila se, hrála...

Johann kočku na svém rameni pohladil. Spokojeně mroukla a zavrňela.

Dokud s ní Siegfried nemrští daleko do chodby jako plyšovou hračkou.

„Německý voják nepochybuje. Německý voják koná.“
Plamenomet zafuněl jako drak.

Hertz se blížil k poporodnímu oddělení. Každý krok byl těžší a těžší. Mao-šen slíbila, že tu válku ukončí. Slíbila mu i devět životů – a protože ho na duši pálily škrábance jejího cejchu, zbývalo splnit poslední slib.

Doktor se zastavil pod schody nahoru do patra.

Poslední slib. Vítězství.

Ale za jakou cenu?

Tenkrát si nedovedl ani představit, jak bude její *vítězné tažení* vypadat. A rozhodně v tom nefigurovaly dětské oběti! Ať

už jako potrava pro očistnou nemoc... nebo pro kouzlo, které se prolínalo každou zdí nemocnice a vsakovalo do Mao-šen životní sílu všech, kteří zemřeli na epidemii. Teď, když patřil *k nim*, to cítil.

„Já nemůžu, kurva...!“ zašeptal a zoufale vzhlédl ke schodišti, které bylo náhle stejně dlouhé jako na aztéckou pyramidu.

Ozval se křik. Ječení. Pláč dětí.

A pak Hertz ucítil kouř.

A uviděl bestii.

Z vrcholu schodiště na něj shlížela šelma.

„Mocná...?“ zeptal se nejistě. Nachytala ho, jak váhá? Přišla to udělat sama? Vzít tomu drobkovi život, aby sobě další připsala...

„To oslovení mi sice lichotí – ale asi tě zklamou, zelenáči.“

Šelma seskočila dolů přímo před doktora. Hertz vykulil oči do vlčí tváře a zaklonil hlavu, když se nad ním tvor narovnal na dvou nohách.

„To není možné...“, vydechl Hertz.

Vlkodlak vycenil zuby. Asi to byl úsměv.

„Taháš se s Mao-šen a ještě se něčemu divíš... Pověz mi, doktore: chceš žít, anebo si ušetříme prázdné tlachání?“

Hertz se podíval do ústí trubice plamenometu. V puse měl sucho.

Odpověď si nemusel dlouho rozmyšlet. Měl možná devět životů – ale umírání se *k smrti* bál...

Dürnbach se nikdy necítil tak skvěle. Dlouho váhal s tím, co mu radil šaman, kterého během svého honu na Mao-šen navštívil. Nechtěl skončit jako *oni* – jako ten zaslepený doktůrek, který si neviděl dál než na špičku obrýleného nosu, nebo jako ten prostáček baron von Welden, který tak hloupě podlehl řečem o *vyvoleném*.

Ale zoufalá situace si žádá zoufalá řešení. Jak řekl Nietzsche: *Ten, jenž bojuje s netvory, by si měl dát pozor, aby se sám nestal netvorem.* Ale on... on se netvorem stát *musel*. Aby jiného mohl porazit.

„Tvoje Mao-šen – bohyně, že?“ zeptal se tehdy starý šaman, vrásčitý jako seschlá švestka.

„Ano,“ přikývl Dürnbach. „Její příběh prý začal v Číně, jako kočičí pramáti, a pak doputovala až do Egypta. Když její modly svrhli, utekla zpět do své domoviny. Ale egyptští mágové ji pronásledovali v řadách armády Alexandra Velikého...“

Šaman mávl rukou, jako by odháněl dotěrnou mouchu. Nezajímalo ho to.

„Bůh proti bohovi. Jako kdysi. Požádej o pomoc boha své země.“

„Mám se začít modlit a chodit do kostela?“ ušklíbl se Dürnbach jízlivě.

„Boha *země*, ne boha domů z kamene.“ Šaman mu ukázal sošku vyřezanou z kosti. Byl to jakoby člověk s vlčí hlavou, ohonem a prackami. „Wotan. Vlčí bůh.“

Wotan, vlčí bůh, měl dnes uši v pozoru. Vyslyšel Dürnbacha.

Když za sebou kapitán nechal poporodní oddělení, nahoře v umývárně, kterou ještě nezachvátily plameny, si do těla vyřezal runy a zabalil se do rituálně stažené vlčí kožešiny.

Trpěl. Řval společně s hořícími matkami a dětmi.

A pak procitl do nového života.

Desátého.

Bylo to skvělé. A ještě lepší byl výraz Mao-šenina poskoka, který před ním tak ochotně sklonil hřbet.

Dürnbach v novém a silném polozvířecím těle strkal rezignovaného doktora chodbami na místo, kde se měli sejít s Johannem. Po cestě neopomínal nemocnici zapalovat. Plamenomet hučel. A kdokoli se jim v panice, která v budově propukla, připltěl pod nohy, s křikem utíkal.

Dürnbach jimi neztrácel čas. Umřou tak jako tak. Shoří.

„Co tady Mao-šen chystá?“ zeptal se vrčivě doktora.

„Ona... sbírala síly. Chce se vám pomstít.“

„A ty?“

„Měl...“ Hertz se nadechl a vydechl. „Měl jsem jí přinést něco, čím završí své kouzlo a bude zase mocná jako dřív...“

„A to...?“

„Vaše dítě.“

Dürnbach se v půli kroku zastavil. Popadl doktora za límec u krku a přitáhl si ho k mordě.

„Cos to řekl?!“

„D-dítě. V-vaše...“

„Já nemám děti.“

„Jedna žena... uvedla vás...“

Kdyby Dürnbach nebyl pokrytý šedavou srstí, tak by zbledl. Samozřejmě, že si během přesunu, když dostali opuštěk, odpočinul u nějaké ochotné a milé dívky. Ale nad tímhle nikdy nepřemýšlel. Ženu už neměl dávno – a na úvahy o levo-bočcích neměl čas.

Kapitán doktora odstrčil, až ten málem upadl. Ne, neměl na takové úvahy čas ani teď.

Protože na křižovatku chodeb právě vyběhl Johann. Zadržaně se zastavil a kašlal zhluboka z plic.

A za ním...

Za ním se valila ohnivá vlna.

Z koček.

Johann si jich všiml. A pozvedl plamenomet.

„Šetři palivo, Hansi,“ štěkl Dürnbach. „Jdeme. Veď, doktorskej!“

„Kdo... co seš zač?!“ zachraplal Johann, napůl pořád na útěku. Hořící kočky se přibližovaly.

„Německý voják se co?!“

„... neptá...“ doplnil mladík mechanicky polohlasem. Halucinoval?

„Správně,“ řekl Dürnbach. „A navíc – kdo nejlíp zažene kočku do úzkých?“

To už se Johann pouсмál. Nevěřicně – ale svého svérázného velitele i pod tou srstí poznával.

„Pes přece!“

Dürnbach na něj vycenil zuby.

A pak se všichni svorně dali na úprk. A stejně svorně doufali, že oheň z koček co nejdřív vyškvaří devátý život.

Mao-šen došlo, že Hertze dostali.

„Nýmand...“, sykla a skřípala zuby, když slyšela a cítila nářek svých fámulů. Smrad spálené kočičí srsti jí vehnal slzy do očí. Slzy vzteku.

Ale musela být trpělivá. Přijde.

Dürnbach opravdu přišel. V plamenech.

A...

Mao-šen se rozšířily safírově modré oči.

Dürnbach nic neřekl. Ani ona nestačila.

Vyšlehl proti ní proud ze dvou plamenometů.

Pacienti na postelích procitli ze svého stuporu, jak se démonické kočky na jejich hrudích rozprchly. Některé plameny zasáhly, jiné ne.

Řvali.

Johannovi bylo z toho všeho smradu zle. Zvracel už po cestě. Krev.

Mao-šen hořela.

A pak plameny zmodraly. Bohyně se zasmála. Švihla ocasem jako bičem – a oheň s pufnutím zhasl.

„Ať jsi udělal cokoli, Dürnbachu, bylo to zbytečné,“ zasyčela. „Tentokrát jsem se z plamenů zrodila. Neublíží mi. Stejně jako mi nemůžeš ublížit ty...“

„Víš, že já jsem muž praxe, Mao. Co takhle to zkusit?“ sundal si Dürnbach popruhy plamenometu, a aniž by od kočky odtrhl zrak, vrazil ho do rukou doktorovi.

Mao-šen se usmála. Chladně, neupřímně... po kočičím. Udělala pukrle jako balerína-uvaděčka na jevišti a plavně u toho mávla prackou v gestu pozvání.

„Prosím. Jen pojď, Karle, čekala jsem *tak* dlouho...“

„Je to past...!“ připomněl Johann sípavě. Po tom šíleném úprku stále nemohl popadnout dech.

„Německý voják nepochybuje,“ odpověděl Dürnbach. A překročil práh.

Dürnbacha jako by na místě chytily desítky rukou. Zavrčel skrz vyceněné zuby a svaly se mu sevřely v agonii. Slyšel, jak za ním práskly dveře.

Někdo na ně bušil něčím těžkým. Nerozuměl, co křičí. Vytí nemocných pokračovalo.

Mao-šenina síla ho strhla na kolena.

„Nemůžeš mi ublížit. Už ne, Karle...“ šeptla Mao-šen, když k němu pomalu, měkkým kočičím krokem došla. Chytila ho pod mordou a zvedla mu hlavu. „Svůj další život jsem totiž zrodila z tvé krve.“

Dürnbach se uchechl. „Hovno. Tvůj doktůrek tam nikdy nedošel. Spálil jsem to tam na popel.“

Mao-šen naklonila hlavu na stranu. „Ty myslíš...“

„Ano. Všechno. Všechny. Někdo by mohl říct, že muži dělají kvůli ženám šílené věci...“

„Inu... ve tvém případě to nepochybně platí,“ odušila Mao-šen trošku zaraženě, ale pak se potutelně uculila. „Řekni, Karle, kvůli kolika ženám jsi dělal šílené věci?“

Dürnbach mlčel. Ale když se ticho táhlo, nechápavě se zamračil. Nebyla to řečnická otázka.

„Zrodila jsem se z tvé krve. A to, že zaprodáš zbytky své bídné duše démonům, aby ti propůjčili podobu mého lidu, tě nezachrání. Copak jsi to vážně nevěděl?“

„Co?“ zavrčel Dürnbach. Čím déle se tu s ní vybavoval, tím více z něj kouzlo vysávalo sílu. A kouř ho dráždil v plicích. A kočky čekaly, aby mu mohly vyškrábat oči...

„Že Werner je tvůj syn. Ach, promiň. *Byl.*“

Teď byla řada na Dürnbachovi, aby na ni vytřeštěně zíral.

„No ano. Vy muži, rozséváte, kde můžete, a ani o tom nevíte... Jsme spojeni krví a ohněm, Karle,“ broukla skoro něžně. „Ale to neznamená, že tě nezabiju.“

Mao-šen se napřáhla. Z lůžek na pracce vyjely drápy dlouhé jako nože.

Dürnbach napjal šlachy a zabral proti tahu kouzel. Jizvy po runách hluboko pod srstí bolestivě zaplály.

Předivo kočičích čar prasklo.

Mao-šeniny drápy promáchly těsně nad jeho hřbetem, když ji srazil k zemi. Mao-šen sebou zamrskala, zaprskala. Bílými tesáky se mu zahryzla do ramene.

Dürnbach vztekle zařval.

„Víš co, Mao? Už žádný tanečky. Žádný kouzla. Roztrhám tě holýma rukama.“

Zaklesli se do sebe. Zubisky i drápy, s vrčením a prskáním. Z ran jim prýštila krev a Mao-šen křičela vysokým hlasem vzteklých koček. Dürnbach cítil, jak mu její služebnice skáčou na záda a vykusují mu kousky masa.

Nepovolil však. Bude ji drtit v čelistech, i kdyby z ní měl těch devět životů vymačkat.

Ještě jedno moudro zapomněl mladému kurýrovi říct...

Německý voják se nevzdává.

Johann s Hertzem znovu narazili rameny do dveří.

Tentokrát povolily.

Johann vlétl do místnosti a málem upadl. Hertz takové štěstí neměl a zadýchaně se válel na zemi.

Kočky, kymácející se na bojujícím Dürnbachovi jako dávní lovci na mamutovi, svorně otočily zkrvavené tlamičky – a vrhly se na něj.

Doktor vykřikl a kryl si obličej předloktím.

Johann zaváhal. Dürnbachovo moudro s ohněm najednou neplatilo. A kdyby stiskl spoušť, zabije i jeho...

„Batoh...!“ zafuněl kapitán a zasekl drápy ještě hlouběji do Mao-šenina masa.

Johann zaklesl trubici plamenometu do poutka a vrhl se k Dürnbachovu tlumoku na prahu. Byla tam už jenom jediná věc.

Devítioasă kočka. Skoro doslova.

Bič byl doopravdy z devíti kočičích ocasů. Stažených z kůže a masa.

Dürnbach sebou mrskl a převalil se s Mao-šen na záda. Johann k nim přiskočil a vší silou, jaká mu ještě zůstávala, se rozmáchl.

Bič práskl jako opravdový.

Mao-šen zamňaučela jako kočka, které někdo přiskřípl packu ve dveřích.

„Devět!“ zasupěl Dürnbach. Svíral Mao-šen v chvatu kolem krku a ona mu rozběsněně drásala boky i linoleum na podlaze.

„Tímhle... se nic nezmění! Konec už začal!“ zasípala naléhavě.

Johann se zarazil.

Mao-šen, povzbuzená jeho pochybami, opřekot pokračovala:

„Je to všude. Šíří se to napříč realitami jako nákaza, jako tyfus a mor. A bude to horší. Na východě povstane Rudý bohatýr a tady z popela nepovstane fénix, nýbrž Ocelová orlice.“

A až se do sebe zakousnou jako vyhladovělí psi... pochopíte, jakou chybu jste udělali, když jste pohrdli mou mateřskou ochranou...!“

„Šetři dechem na řev, Mao,“ zavrčel Dürnbach. „Johanne! Německý voják co?! KONÁ!“

Kapitánovo velitelské štěknutí Johanna probralo.

Znovu se napřáhl.

A znovu.

A zase.

Kočky skočily na něj. Jejich ostré dráčky a zuby jako jehličky cítil i přes ochranný oblek.

Ale nepřestal. Uhodil devětkrát. Jako když střílel.

Z Mao-šeniných zad se uvolňovaly cáry masa a kůže. A když Johann práskl naposledy, nebyl z ní víc než pytel kostí a srsti.

Kočky žalostně zamňoukaly. Seskočily z Johanna k ostatkům své paní. Celým Stuttgartem se nesl táhlý, mňoukavý nářek.

Žalozpěv za Mao-šen.

Za kapitána Karla Gustava Dürnbacha bylo jediným žalozpěvem několik Johannových slz, když vedle něj vyčerpaně klesl na kolena a marně s ním trásl. Kapitán nehybně ležel nahý v kaluži krve a po vlčí srsti nebylo ani stopy.

Cena vlčího boha Wotana byla vysoká.

Dürnbacha nepohřbili. Shořel společně s desítkami a desítkami dalších oné pozdně říjnové noci v Kateřinské nemocnici.

Johann pod dohledem Hertze vyzdravěl v Mnichově. Jako jeden z mála šťastlivců, které nezabila španělská chřipka, jak se epidemii začalo v novinách říkat.

V novinách se říkaly ještě další věci. Johanna z nich mrazilo hluboko na duši.

Prohráli. Jejich velení podepsalo jedenáctého listopadu příměří.

To byl konec Německého císařství.

A čím víc si toho Johann přečetl, tím víc se mu po dlouhé nemoci přitěžovalo. V hlavě mu zněla Mao-šenina slova, která ne a ne dostat ven.

Je to všude. Šíří se to napříč realitami jako nákaza, jako tyfus a mor. A bude to horší...

Bylo. Španělská chřipka řádila ještě dva roky. Zabila víc lidí než válka. Německo krvácelo reparacemi a jeho lid svou důstojností. Na východě opravdu povstali Rudí, se kterými původně císařství s velkou radostí uzavřelo příměří. Nevěděli ale, že po Mao-šenině moru se objeví jiný. Rudý. A že na Ocelovou orlici, která ho bude vypalovat jako tehdy Johann s Dürnbachem stuttgartskou nemocnici, si Německo bude muset počkat ještě skoro dvacet let.

Kočky lhaly. Jako vždycky. Válka válek neukončila všechny ostatní. Válka válek uvrhla svět do zkázy.

Možná proto, že kočky přestaly ve svém žalu příst.

MARTIN D. ANTONÍN

Říká se, že krysy opouštějí loď jako první. Jinak řečeno, že jsou zbabělé. Ale stačí se na to podívat z jiného úhlu pohledu a už jsou spíš prozíravé. Mnohem chytřejší než všichni ti idioti, kteří se namáhají zbytečným vyléváním vody. Rozhodně chytřejší než kapitán, který s tím selhavším plavidlem hodlá jít ke dnu dokonce dobrovolně. A to samé platí o krysách zahnaných do kouta. Že prý to, že pak bojují jako lvi, není ukázka odvahy – že prostě stejně nemají na výběr. Ale ony na výběr měly. Ony se ze všech sil do toho kouta snažily nedostat. A teprve tehdy, když to skutečně jinak nešlo, přistoupily na boj. Tomu já neříkám zbabělost. Když se skvělý bojovník vyhýbá boji až do chvíle, kdy není jiná možnost, je moudrý.

Idiot je ten, kdo ho do toho kouta zahnal. Často je to idiot odvážný, to nepopírám. Ale stále idiot.

Co tím vším chci říct? A jak to souvisí s apokalypsou?

Hm.

Asi jsem vám spíš měl povídat o svém prvním meči. Jmenoval se Apokalypsa.

Zlomil se.

PRO PÁR KRYS ŠEL BYCH SVĚTA KRAJ

*Zachránit svět je výsadou, nikoliv povinností.
– Rekus Nepřemožitelný, Spása všehomíra*

Jo, to jsem prý řekl. A spoustu dalších podobných blbin. Mezi druhým a třetím pivem mě skoro vždycky popadne filozofická nálada a pak se takovýmhle moudrům nevyhnu. Jen by to mělo zůstat a zapadnout právě tam – přehlušeno ruchem hospody, zahalené počínajícím závojem alkoholového opojení, ubité do poslední poučky ranní kocovinou...

Jenže lidi poslouchají. Někteří si pamatují. A pár si jich to i zapisuje.

Nechlastá, platí pití vám a všechno, co jim řeknete, si pak někde přečtete. Nafouklé nejen vlastním opileckým přeháněním, ale ještě autorským záměrem.

Proto nesnáším spisovatele.

Teď abych nebyl za pokrytce: Zachraňování světa je vážně fajn. Zahřeje to u srdce. Zvláště dokud je to koníček.

Ale chraň Bůh, když se z toho stane práce.

„... a poté, když už všichni pozbyli sil a nikdo v sobě ze stěží skomírajících uhlíků vzdoru nedokázal vykřesat ani nejmenší plamínek naděje, když hordy Entropovy zaplavily naše obranná postavení a nikým nezadrženy vbíhaly do Dómu Řádu, když samotný osud existence visel na posledním, roztřepeném vlásku, tehdy se z nebes na křídlech hněvu spravedlivých snesl On, sám velký Rekus, a pronesl to památné slovo,

jímž navrátil plamen do žil našich válečníků, jímž spasil naše životy a zachoval svět našim dětem, to slovo, jež znělo...“

„Dost.“

Mé slovo zaznělo a královskému heroldovi došla ta jeho. Za všeobecného ticha, vyplývajícího z pozorné mlčenlivosti a nehybnosti stovek uctivě naslouchajících dvořanů, se ke mně trochu ublíženě obrátil a namítl: „Ale vždyť jste řekl...“

„Já vím,“ mávl jsem rukou omluvně. „A jsem vážně poctěn, že o tom tak krásně vyprávíš. Ale pokud by to nikoho z přítomných neurazilo, už bych vyrazil dál. Jistě chápete...“

Nikdo se neurazil. To si nedovolili. Ale sám král vstal z trůnu a přistoupil ke mně s velice dychtivým výrazem, který ve mně už předem vzbuzoval důvěrně známou hrůzu: „Náš drahý Rekusi, vždyť jsme na tvou počest přichystali týden oslav! Doufali jsme, že se zdržíš... a přece bys nezklamal naše překrásné dcery! Nesmírně touží tě poznat...“

Potlačil jsem rostoucí paniku a skálopevně odmítl: „Vaše Veličenstvo, jakkoliv jsem ohromen jejich krásou, o níž slýchám písně i v dalekém zámorí, nejsem pánem svého času. Donesla se mi zpráva o dalším ohrožení. Nemohu setrvat... jinak by tato oslava mohla být vaše poslední.“

Lhal jsem jen maličko. Zvlášť tu poslední větu jsem myslel smrtelně vážně. Na bojišti se cítím jako doma, ale v palácích plných intrik, ambicí a v sametu skrytých nástrah je mi hůř než rybě na suchu. Musel jsem pryč, než začnu lapat po dechu, bezhlasně řvát a bít kolem sebe hlava nehlava.

Král však mou vyhýbavost očekával. Než jsem se stihl začít loučit, pokynul a jeho nejmladší dcera přispěchala s číši jiskřivě rudého, lahodně vonícího vína.

„Pak tedy alespoň přípitek!“ zvolal a sám pozvedl pohár. „Na svatého Rekuse, na největšího z mužů, nechť sám nalezne štěstí, které tak nezištně přináší celému světu!“

Bylo tak očividné, čím štěstí má ve skutečnosti na mysli... Ale neměl jsem na vybranou. Převzal jsem číši z rukou čaro-

krásné princezny, v jejichž zelenkavých očích by se snadno utopil i ten nejschopnější námořník, a opětoval její uhrančivý úsměv. Když mi medovým hlasem sdělovala, jak je mi také navždy vděčná, znělo to jako příslib ráje.

Poděkoval jsem a vyprázdnil číši na jeden lok. Pak jsem se rozloučil a odešel.

Vyprovázely mě zklamané a velice zmatené pohledy. Král ještě ten den nechal zmrskat svého alchymistu, ale ten za nic nemohl.

Lektvar lásky na mě zkoušeli už tolikrát, že jsem si vypěstoval imunitu.

O týden později jsem dorazil do hlavního města svého rodného kraje a zamířil rovnou do Síně slávy. Na prahu jsem se sklonil, abych se neuhodil o rám dveří do hlavy, a zhluboka jsem se nadechl. To ovzduší jsem miloval. Důvěrně známé prostředí sídla cechu bojovníků prostupoval čpící pach potu lopotících se nováčků, železitá a zemitá vůně zbrojí rádných členů a lahodné aroma medoviny a pečeného masa, servírovaného na dřevěném prkénku úctyhodně zaobleným vysloužilcům.

Dovolil jsem si spokojený úsměv. Domov jsem dávno neměl, vlastně mi ho nájezdníci vypálili, když jsem byl ještě dítě, však to znáte... ale tady, tady jsem ho téměř našel a vždycky jsem se vracel rád. Samozřejmě tajně – cestou přes město jsem skrýval obličej pod kápí, abych se vyhnul zbytečné pozornosti. V cechu už to ale třeba nebylo. V něm budu mezi svými. Shodil jsem plášť a natěšeně vykročil směrem za vůní.

Byla to chyba. Všichni okamžitě ztichli a začali nábožně zírat.

Tolik k pohodě domova. Už i tady jsem o ni přišel. Cechem se rychle šířil ohromený šepot, jímž starší členové překotně představovali nováčkům „nepřemožitelného potíratele zla“, „spasitele Sedmi světů“ a „toho, před nímž uprchl i Osud“.

Hm. S přívětivým úsměvem jsem se tedy trpělivě družil, nechal se představovat a potřásl přinejmenším dvaceti pravicemi. To vše na sucho. K vytouženému sudu medoviny jsem se propracoval až o dobrou půl hodinu později. Tři zasloužilí veteráni mi ihned nabízeli svoje poháry. S díky jsem odmítl a sáhl po svém vlastním, který visel přímo vedle sudu na zdi. I když jsem ho naposledy použil před pěti lety, i dnes byl nejen oprášený, ale i čerstvě umytý. Velitel Edam to pokládal za svou čestnou povinnost.

Tři veteráni ihned zrudli rozpaky, že si se mnou ten překrásně vyřezávaný pohár dodnes nespojili, a začali se nadechovat k omluvě. Chtěl jsem to zarazit, ale předešel mě někdo jiný.

„Hej!“

Neznělo to, jako že mu za to budu vděčný.

„Hej!“

Ten hlas by si člověk snadno spletl s hromem. Pobledlí veteráni se rychle stáhli stranou.

„Tak sakra, to jsi nejen starý, ale i hluchý?“

Neobracel jsem se. Natáčel jsem si medovinu a doufal, že to dotyčnému mezitím někdo rozmluví. Marně.

Když ke mně ten titán vykročil, cítil jsem každý krok, kterým otrásl podlahou. A když se za mnou zastavil, nastalé ticho se zmnohonásobilo očekáváním souboje, o němž přítomní budou vyprávět ještě svým vnoučatům.

Už jsem se opravdu cítil trochu jako nezdvořák, takže jsem se k němu otočil.

Byl vážně obrovský. Div si neodíral temeno o stropní trámy – převyšoval mě přinejmenším o hlavu a půl. Vypadal jsem proti němu jako sotva odrostlý chlapec. Ostatní členové cechu jako mravenci.

Zaklonil jsem se, abych mu hleděl do očí, co nejpřívětivěji se na něj usmál a pokynul mu plným pohárem. „Promiň, to mluvíš se mnou?“

Zafuněl tak, že mi ve vlasech udělal pěšinku. „Řekl bych, že děláš blbého, ale spíš ti to ještě vážně nedošlo, co? Nebo máš prostě strach, ó Rekusi Nejpreceňovanější?“

Tím mě překvapil. „To bylo vážně dlouhé slovo, příteli. Kdopak tě ho dokázal naučit?“

„Tvoje matka včera v noci.“

Proboha...

„Když říkáš,“ pokrčil jsem rameny. „Mou matku ale mnozí označovali za ztělesnění zdvořilosti, takže pokud se v souvislosti s tvým uměním i přesto uchýlila k takovému slovu, zřejmě jsi ji poněkud znudil. Což je dost na pováženou, protože je už přes třicet let mrtvá.“

Jeho býčí čelo zkrabatily vrásky bezbřehého úsilí, jak se pokoušel přijít s dokonalou odpovědí.

„Se mnou se nenudí žádná, jsem totiž nezdolný jako... jako...“

Tím ho inspirace definitivně opustila. Zafuněl, zbrunátněl a zdálo se, že ihned zaútočí – ale překvapil podruhé. Ovládl se.

„Řeči ti jdou, stařešino,“ kývl uznale. „Ztrapnil jsi mě hezky – ale až s tebou skončím, už po tom nikdo ani nevzdechne. Všichni si budou povídat jen o mém vítězství.“

Usmál jsem se. „Mohli by. Vypadáš vážně úctyhodně.“

Vypadal. Sledoval mě s tím pravým bojovníckým soustředěním, stál volně, ale výbušná energie z něj přímo tryskala, měl prvotřídní zbroj. A ten meč, který se mu houpal u pasu...

„Práce jednoho ze Ztracených mistrů, že?“ kývl jsem uznale. „Získat takovou zbraň vůbec není snadné.“ Mě jeden z těch bídáků kdysi přinutil najít jehlu v kupce jehel, takže jsem ke svému soupeři i navzdory situaci pocítil jisté sympatie. „Jak si v cechu stojíš, chlapče?“

„Brzo ho povedu!“ prohlásil sebejistě.

„Skutečně? Velitel Edam se chystá na odpočinek?“

„Jestli má ten pámbíčkář dost rozumu, tak se už balí, jinak ho vypráskám hned po tobě! Je na čase, aby cech opět dosáhl

své ztracené velikosti! Pro žádné vyžírky a ztracené existence už tu není místo!“

Sympatie pominuly. Velitel Edam byl nefalšovaný hrdina – a navíc před okamžikem vešel do dveří a vše rozhněvaně sledoval. Bylo mi jasné, že se do toho během pár chvil vloží.

„Vážně silná slova, chlapče, ale zatím *jen* slova,“ mávl jsem rukou, abych tomu zamezil. „Čeká tě velká budoucnost, o tom nepochybuji – co na všechno zapomenout? Necháme si přinést něco ostřejšího, popijeme, povyprávíme...“

Vyložil si to přesně naopak a triumfálně mě přerušil: „Vidíte? Tohle je ten váš svatý Rekus! Podělaný až za ušima! Prašivý čokl, který jen uslyší zařvat lva, stáhne ocas mezi nohy a prchá!“

Velitel Edam k němu okamžitě vyrazil, bledý vzteky: „Ty drzé štěně, takhle se člen cechu k legendě chovat nebude!“

Obr sevřel pěst a udeřil ho takřka bez rozmachu. Edam padl jako podřatý. Pokoušel se vstát, ale nedokázal pod nohama najít podlahu.

„Impozantní,“ pokýval jsem do zděšeného ticha a vyprázdnil pohár na jeden lok. „Jen tě upozorňuji, že jsi právě ublížil mému dobrému příteli.“

„A co s tím hodláš udělat?“ zubil se kolos vyzývavě.

„To záleží na tom, jestli budeš rozumný a netasíš.“

Udělal mi radost a tasil.

Když ho za všeobecného chechotu odtáhli k ranhojiči, došel jsem k cechovní vývěsce s odměnami a našel tu, která mi připadala nejvhodnější. Zatímco jsem čekal, než se Edam vzpamatuje, smutně jsem se ohlédl na sud s medovinou. Tentokrát jsem pohár jednoho z veteránů s díky přijal.

Všechno se ještě trochu zdrželo, když Edamovi pověděli, co se stalo. Na rozdíl od ostatních se nesmál.

„Tvého poháru je mi líto, Rekusi. Už ho asi nezachráníme. A i kdyby ano... vzhledem k tomu, kam jsi mu ho narval...“

Ujistil jsem ho, že pohár zpátky opravdu nechci, a předložil mu oznámení o vyhlášené odměně.

Přečetl si ho. Pak se na mě vyjeveně podíval a přečetl si ho ještě dvakrát, protože měl celkem oprávněný pocit, že ho po té ráně šálí zrak.

„Promiň, slovatný Rekusi, ale, u Plamene svatého, ty ses někde odnaučil číst? Víš, co je tam napsáno?“

Vůbec jsem se jeho údivu nedivil.

Ale nebyla to chyba.

Chtěl jsem si totiž odpočinout. Nic víc. Od poslední velké apokalypsy bojuju s pocitem naprostého vyhoření – nehodlám zabíhat do podrobností, ale přišla mi taková celá... zbytečná. Plíživé náznaky, děsivá nejistota, spiknutí sahající do nejvyšších kruhů, rozpad litosférických desek napojený na srdeční tep existencialistického padoucha... Pořád to samé. V jednu chvíli jsem si dokonce uvědomil, že ani nedávám pozor, co přesně ještě světu hrozí, protože mě tím svým neustálým končením už vážně začíná štvat.

A to ode mě nebylo pěkné. Obyvatelstvo všehomíra nemůže za to, že si ho prakticky každoročně bere za rukojmí nějaký osamělý romantik, nepochopený umělec nebo pomýlený spasitel. Lidi obecně si nezaslouží umírat těmi nejnepředstavitelnějšími a nejkatastrofičtějšími způsoby... Lidi konkrétně ano, samozřejmě, ale obecně ne. Nevinné bezbranné zástupy je třeba zachraňovat, kdykoliv je třeba. A když se najednou přistihnete při pomýšlení, že to tak není... že si ten tupý svět snad vážně skončit zaslouží...

Opravdu jsem si už potřeboval odfrknout. Pročistit si hlavu, udělat něco přímočarého, zakotvit se zpátky na zemi... Změ-

nit si beztvarou masu lidstva a nesčetných dalších národů zpět na jednotlivé, milé, sympatické a život si zasluhující tvory...

Vrátit se ke kořenům.

Nepřestával jsem se přívětivě usmívat a už potřetí zopakoval tu samou otázku: „Je ten úkol volný, Edame?“

„A-ano,“ vypravil ze sebe konečně. „Chtěl jsem tam poslat Smrdu Vincka, na nic jiného se nehodí, ale... ale...“

„Fajn, uplatňuju své přednostní právo. Odměnu přenechám jemu, ale udělám to sám.“

„Dobrá, ale... promiň... proč?“

„To je moje věc, příteli. Instrukce nepotřebuju, cestu znám – do večera to bude hotové.“

„Jistě, o tom nepochybuj. Víš to jistě?“

„Ano.“

„Ale copak ti něco takového vůbec *můžu* přidělit?“

„Můžeš.“

„A co raději něco přiměřenějšího tvým schopnostem? Na vývěsce to ani není, král chtěl diskrétnost, ale jižní provincie sužuje přinejmenším stohlavá smečka divokých drakolišků a...“

„O ty ať se postará někdo jiný, příteli. Já musím do toho sklepa.“

„Do sklepa...“

„Ano. Zbavit ho přerostlých škůdců.“

„Škůdců! Rekusi... Co tomu řeknou velmistři? A církev? Budou si myslet, že jsem tě chtěl urazit!“

Potlačil jsem nutkání se na něj zamračit. Měl právo to nechápat. Kdyby to nebyl můj vlastní nápad, sám bych si ťukal na čelo. A asi bych se vážně urazil.

„O to se neboj. Pokud se do toho budou chtít motat, klidně jim ode mě vzkaz, že se jich to nijak netýká.“

„A koho tedy? O co tu jde?“

„Vážně o nic, Edame,“ povzdychl jsem si. „O naprosté a dokonalé nic. Není v tom žádné spiknutí, politika ani vyšší cíl. Prostě to tam vyčistím, a pokud to nepomůže, přijdu si pro něco dalšího.“

„Dalšího...“

„Vážně tam musím. Věř mi.“

Edama jsem znal už dvanáct let – vlastně jsem byl jedním z těch, kdo v cechu posuzovali jeho přijímací zkoušky –, ale takhle bledého jsem ho nezažil ani ve chvíli, kdy mu celou jednotku posedli pomstychtiví duchové vyvražděných domorodců a zamířili se odreagovat do nejbližší školky.

„Dalšího? Musíš? Teď vážně, Rekusi... Děje se v tom sklepe něco závažnějšího? Hrozí městu nebezpečí? Slyšel jsem, že jsi sem docela spěchal. Nemám svolat církevní...?“

„Ne. Nikoho nevolej a už si s tím nelam hlavu. Jdu si jen zabít pár krysy.“

Poplácál jsem ho po rameni, a než stihl přijít s další otázkou, byl jsem venku ze dveří.

Lhal bych, kdybych nepřiznal, že jsem si ten jeho zmatek celkem užil.

Úkol cechu zadal majitel hostince s mnohoslibným názvem U Bezedného sudu. Byl to útulný podnik pro měšťany a řemeslníky z Cihlové čtvrti vedený rozšafným tlouštíkem jako vystřiženým z pohádky *O nenasytném koblížkovi*. Když mě uviděl vcházet, zapomněl, kde stojí, a uklonil se čelem přímo do barového pultu.

Zatímco jsem čekal, než ho děvečka vzkřísí, všiml jsem si několika netypických hostů, kteří přišli těsně po mně. Posadili se tak, aby měli krytá záda a výhled na vchod i okna, a tvářili se nesmírně nenápadně. Okázale se *nezajímali* především

o mou osobu. Já si je naopak prohlédl velmi pozorně a bylo mi jasné, že přinejmenším jeden z nich patří ke královské tajné službě – za toho ševcovského tovaryše se převlékl hezky, ale jeho meč bez nejmenších pochyb pocházel z dílny dvorního kováře a stál víc, než by si takový chlapík vydělal za rok.

Ti další mohli sloužit leckomu – místní řádové kapitule, arcizárskupství, svazu počestných obchodníků... Ignoroval jsem je. Mocní se o mě zajímali běžně, ale tentokrát mi to vážně bylo ukradené. Zajímaly mě jiné krysy.

Pivo mi přinesla ta děvečka, holka jako lusk, a nezapomněla ho doprovodit takovým tím laškovně potutelným úsměvem, který v každém chlapovi probouzí idiota – ale nejdřív práce. Mrknul jsem na ni: „Co kdybys mě vzala do sklepa? Než se krčmář zmátoří, můžem s tím být hotoví, a o platbě se dohodnem pak.“

Dostal jsem facku. Pivo jsem naštěstí zachránil, to mi do ksichtu chrstnout nestihla, ale vzápětí začala soptit něco o mé namyšlenosti a své počestnosti, celá krčma napjatě sledovala, co přijde dál, dívce zvolna docházelo, koho uhodila a co by to pro ni mohlo znamenat, zuřivé ječení se v půlce věty zvrhlo v zoufalé omluvy a prosby, abych ji nenechal vyhodit z práce, chystala se v prosíku padnout na kolena, štamgasti si poposedávali, aby jim nic neuniklo... Zklamal jsem je. Jakmile se musela nadechnout, mírným hlasem jsem ji přerušil: „Vypsali jste odměnu. Jdu z cechu. A o tvé počestnosti nepochybuju ani v nejmenším, a naopak si tě pro ni vážím. Tímhle to nedorozumění snad urovnáme.“

Vtiskl jsem jí do dlaně zlatý dukát a celou popletenou ji poslal pro další pivo. To už mi přinesl sám hostinský – společně s mým zlaťákem, do něhož se přede mnou ani neodvažoval kousnout.

„Velectěný pane Rekusi, je pro mě vskutku ctí nesmírnou, že do skrovné mé špeluňky jste zavítal, ale k omylu zřejmě došlo, písař zřejmě spletl se jaksí, odměna na pouhých pat-

náct grošů zníti měla! Vždyť hrdinu velikosti vaší si skutečně dovoliti nemohu, velitel Edam mi klidně to hovádko boží poslati mohl, Smrdu Vincka zvaného, vždyť s prominutím, jde jen o přerostlé krysy prachsprosté...“

Ujistil jsem ho, že to vím, že vypsaná odměna platí a ten zlaták si také mohou nechat. Uklidněně se mi uklonil a odběhl se věnovat dalším hostům. Zpočátku při tom zářil hrdostí, že se jeho podniku skutečně rozhodla pomoci tak slavná osobnost, ale pak mu ten královský špeh pokradmu ukázal stříbrný šesták a dozajista se zeptal, co tu dělám. Hostinský se zamračil, očividně nechtěl roztrubovat, že má ve sklepe krysy, ale pak to tiše zašeptal a chtivě chňapl. Touha po minci převládla.

Špeh zavrtěl hlavou a s úšklebkem mincí ucukl. Krčmář se urazil, že mu není věřeno, a s hrdě vztyčenou hlavou odkráčel k dalšímu stolu. A k dalšímu špehovi, který se ho pokusil uplatit celým půldukátem. A rozhodně za něj chtěl slyšet něco jiného než ten první.

Úplně jsem viděl, jak nebohý tlouštík zvažuje, že si rychle vymyslí nějakou lež uvěřitelnější než pravdu – ale pak si to nedovolil, opět se držel krys a opět o minci přišel.

Třetí špeh na něj nevytáhl minci, ale nůž. Nenápadně mu ho pod stolem přitiskl ke stehnu. To už se hostinský rozplakal, protože si uvědomil, že to celé naprosto nedává smysl, v jeho sklepe rozhodně musí být něco víc než pouhé krysy a on kvůli té prašivé havěti snad umře.

Vrhu korbelem jsem se naučil od mistra Rhongira, jednoho z nejslavnějších trpasličích sládků. Špeh se z krčmy odpotácel s dokonalým kroužkem uprostřed čela, ti další ho po mém velmi významném pohledu následovali a rozklepaného hostinského jsem pozval na panáka jeho nejsilnější pálenky.

Když se mu do masitých líček vrátila trocha barvy, požádal jsem ho o klíč od sklepa. To ho opět spolehlivě odbarvilo.

„Velectěný pane Rekusi, co *doopravdy* děje se mi tu? Vždyť ještě před hodinkou pouhou klidně přísahal bych, že se mi

do sklípku jen ta havěť chlupatá prohlodala, a najednou úplatky nemalé, ostří nože při slabínách... Já zapřísahám tě, pane, vždyť o mé živobyті jde! Kdybych jen tušil, že ve sklepe bestie nebezpečnějšího rázu mám, neotvíral bych a své zákazníky rozhodně na životě neohrozil, to mi přece věřit musíte...“

Ujistil jsem ho, že jde stále jen o krysy a že zavírat nemusí, převzal jsem z roztřesených prstů klíč a s úsměvem plným očekávání vyrazil vstříc zasloužené a mnoho let odkládané dovolené.

Než za mnou dveře sklepa zapadly, zaslechl jsem, jak hostinský úpí, že mu jistě nechci prozradit pravdu, protože je příliš děsivá...

Ale ani tím mi to nezkazil. Už jsem ty potvůrky slyšel pískat.

„Máš pravdu, krčmáři,“ ozval se mezitím v šenku až přehnaně zvučný hlas. Bědující tlouštík zmateně vzhlédl, spatřil ve vchodu impozantní figuru nefalšovaného hrdiny v plné zbroji, vzletně orámovanou slunečními paprsky zapadajícího slunce – a na okamžik pocítil naději...

„Děje se tu mnohem víc, než by ses vůbec odvažoval hádat!“

Hostinský spěchal nově příchozímu v ústrety: „Pane, já snažně prosím vás, pokud vysvětlit mi snad můžete...“

„Ach, kéž bych jen mohl – kéž by má slova konečně u někoho našla sluchu... Však běda! Rekus opět požívá slepé důvěry mocných a bezmezného obdivu prostých. Přichází si dle libosti a jeho pravý záměr vždy zůstává skryt! Nikdo mi nenaslouchá!“

„Ale já vás přece...“

„Já však nepolevím! Já se zrádným pozlátkem jeho činů obalamutit nenechám! Já dobře vím, kolik falešnického jedu se za tím jeho přívětivým úsměvem skrývá, a já nedopustím, aby mu to i protentokrát prošlo!“

To už se i zoufalý hostinský zarazil. Tolik „já“ řečených takřka jedním dechem prostě *nemohlo* budít důvěru.

A s tím měl můj vážený Rival problém odjakživa. Nikdy tak úplně nepochopil, že „já“ se ve slovníku hrdiny řadí až daleko za „žvýknouti“. Teď netvrdím, že jeho „já“ nevykonalo spoustu dobrého i pro mnoho „jich“, ale vždycky to působilo tak nějak... nezamýšleně. Jako vedlejší produkt dokazování úžasných kvalit jeho „já“. Nebylo divu, že byl sice známý, ale nikoliv oblíbený. Obávaný, ale nikoliv uznávaný. Toužil po respektu a svými skutky by si ho i zasloužil, jenže kdykoliv otevřelo pusku jeho „já“...

Takže neměl nic. Nebo spíš jen zlomek toho, zač ve svých očích stál. A nechápal to. Strašlivě ho to hnětlo. Spílal kronikářům, že jeho zásluhy neumějí podat. Obviňoval poražené soupeře, že nebojovali dost urputně. Kysele se tvářil na zachráněné, že jeho slávu nešířili dost vděčně.

To všechno však nebylo nic proti vzkypění žluči, které v něm probouzela už jen zmínka o mé osobě. V jeho očích jsem byl tím slávychtivcem, který nevynechal jedinou možnost ho zastínit. Starcem, který senilně neuměl odejít a uvolnit místo chytřejším a pokrokovějším mladším. Opopáživcem, který mu před lety nabídl pomocnou ruku... a už jen tou představou, že by mu pomoci bylo třeba, ho smrtelně urazil. Nemluvě o zesměšnění, kterého se mu vzápětí dostalo od všech přihlížejících, když mě nejen odmítl, ale ihned vyzval na souboj.

Dodnes nechápe, že se nesmáli jeho domnělé slabosti, ale velmi očividně pýše. Souboj jsem odmítl a on mě prohlásil za zbabělce, pokládal se za vítěze – dokud nezjistil, že všichni mluví o tom, že jsem ho *ušetřil*.

Od té doby mám Rivala. A ano, znám i jeho skutečné jméno, ale upřímně... když si vystavěl celý život kolem soupeření se mnou, kdo jsem, abych mu to kazil?

„Jen žádný strach!“ vzkřikl na celou hospodu vznešeně. Zřejmě očekával sborové úlevné povzdychnutí. Marně. Popí-

jející přihlížející jen krčili rameny a několik jich mumláním vyjádřilo všeobecný názor: „Vždyť do toho sklepa šel Rekus, tak jakýpak obavy?“

„Ale právě *to* je ten důvod k obavám!“ vykřikl Rival popuzeně. Skutečně ho už unavovalo, jak z celého světa jen on jediný chápal, o co mi skutečně jde. „Kdo z vás ví, proč sem přišel doopravdy? Čemu jsou ty krysy záminkou? Co tam *skutečně* přišel napáchat?“

„Snažně vás prosím, zapřísahám vás,“ zaječel v tu chvíli hostinský, na kterého to už všechno bylo moc, „prozradte mi to!“

„Ne!“ vzkřikl Rival povzneseně a zaujal svou nejoblíbenější pózu – hrdinu vyrazejícího do akce. „Na plané řeči není čas! Jde o každou vteřinku, již teď může být pozdě!“

„Ale vždyť vy tu už dobré tři minuty...“

„Já nejsem z těch, kteří by tváří v tvář nebezpečí otáleli! Přejte mi štěstí, dobří lidé – *já* vás zachráním!“

Následovala dramatická pauza, již by bylo velmi vhodné vyplnit ovacemi.

Po chvíli trapně hrobového ticha Rival znechuceně zamířil ke sklepu. Nakonec však přece jen někdo vykřikl. Nedoceněný hrdina se rozzářil.

„Hele, hospodo, tak ty tu máš krysy? A to si účtuješ plný ceny?“

„Jak vědět mám, co ve sklepe mém skutečně se nachází? Nikdo nic neřekne mi! Teď už tam snad i bazilišci hnízdo mítí mohou!“

„Tak to bys měl nalejvat zadarmo!“

Rival rozrazil dveře a po cestě dolů si mumlal cosi o zabeđených ožralech.

Hostinský za ním ještě okamžik nešťastně civěl.

Pak na pult vyvěsil cedulku: „Na prodej!“ a šel si sbalit.

Řeknu vám, ta lidská paměť je stejně zajímavá věc. Kdykoliv zazijete něco poprvé, něco dosud neznámého, vzrušujícího, děsivého nebo důležitého, zapíše se to do ní takřka nesmazatelně a nafoukne se to do kolosálních rozměrů. Vzpomínal jsem, jak jsem tehdy při plnění svého prvního úkolu jen o vlásek unikl smrti, jak mě z neproniknutelné tmy děsil rudý lesk krví podlitých očí, jak smrtonosně vyhlížely jejich deseticoulové hlodáky, jak mě téměř udusila těžká chlupatá těla vrhající se na mě ze všech stran s ohlušujícím vřískotem...

To, že se ty strašlivé vetřelkyně ve vinném sklepe navíc honosily přídomkem „obří“, má očekávání i po těch letech ještě trochu přifouklo.

Jenže... už mi nebylo dvanáct a můj strach už své zvětšovací sklo dávno pověsil na hřebík. Nebo ho spíš daroval těm krysám, protože mě jen zblýskly a začaly pištět na poplach. Na zlomek vteřiny jsem pocítil zklamání, že snad k boji ani nedojde a že jsem si vybral vážně idiotský úkol... ale pak jsem pochopil něco, co dvanáctiletý vyděšený kluk tehdy vážně pochopit nemohl. Ty krysy nejednaly jen instinktivně. Právě naopak, mé zběhlé oko vojevůdce v jejich pobíhání rychle odhalilo precizně prováděné ústupové manévry. Celá kolonie zahájila totální evakuaci a jen ti nejstarší samci a samice vyrazili ke mně, aby položili život za bezpečí svých mláďat.

Úplně mě to šokovalo. Ano, jako bojovník jsem byl zvyklý brodit se krví a občas se ocitat i v morálně ošidných situacích, z nichž by i nejslavnější filozofy rozbolela hlava jako střepeň, ale své nevinné začátky hrdinské dráhy jsem vždy považoval za to nejkrásnější, co mě v životě potkalo...

Pro tyhle krysy jsem byl válečný zločinec. Krvelačný vrah, který je přišel nemilosrdně zmasakrovat do místa, které pokládaly za útulný a bezpečný domov, za zaslíbený ráj, v němž přivedly na svět své děti a doufaly, že je tu i vychovají a spokojeně s nimi zestárnou...

Byl jsem jejich apokalypsou.

Dvanáctiletého chlapce tehdy zřejmě nepovažovaly za takové nebezpečí. Zkoušely mě zahnat – proto se na mě vrhaly, proto po mně šli jejich největší a nejnebezpečnější bojovníci, proto... nakonec zemřely do jedné. Ale dnes, dnes proti mně stáli jejich vysloužilci, zjizvení a zmrzačení, hrdí na to, že ještě naposledy poslouží záchraně svého světa a zaslouží si místo ve vzpomínkách svých praprotomků – nikdo z nich nepochyboval, že jde na smrt. Proto také nespěchali. Nevřeli, nehrozili... Jen stáli mezi mnou a vyprazdňující se kolonií a každou vteřinu, o kterou oddálili můj útok, považovali za své vítězství.

Stáli jsme proti sobě a nikdo se nehýbal. Ztratil jsem chuť bojovat. Úkol bude ostatně splněný – krysy nakonec zmizí a hostinský bude jistě rád, že ze svých cenných sudů nemusí utírat krev a vnitřnosti hlodavců. Už jsem se chystal zasunout meč a jen vše tiše až do konce sledovat.

Jenže mezi nás skočil Rival.

Měl výhodu překvapení. Než jsem se vzpamatoval, už mě sejmul počátkem jednoho ze svých sebechvalných, nechvalně proslulých monologů. Naštěstí jsem to koupil pouze jedinou nedokončenou větou: „Opět se setkáváme, Rekusi, a svět konečně prohlédne tvé zlovolné pláááuvajs!“

Na seznamu věcí, které bych světu nerad vystavoval, je pláááuvajs poměrně nízko.

Rivalovi skočila za krk krysa a se skutečně děsivým rozmyslem mu zařala dráčky těsně nad plátový nákrčník. Zvažoval jsem, jestli pomoci. A hlavně kterému z nich. Nakonec jsem se nepohnul. Nechtěl jsem té kryse ublížit. Té skutečné, myslím – na přispívání Rivalovu blahu mi vážně moc nezáleželo. To zvládal sám za sebe i za celý svět.

Chvíli mi nebylo jasné, jestli nepřišel můj úkol vykonat za mě. Ano, vím, že to zní zvláště, ale divili byste se, kolikrát už se mi takhle pokusil něco vyfouknout. Objevoval se všude. Když jsem mu já domněle ukradl zásluhy, on byl odhodlaný připravit mě o ty mé. Jednou jsem toho už měl dost a prostě mu záchranu nějakého království přenechal a poděkoval, že mi ušetřil práci – tehdy se vytočil bůhvíproč nejvíc, protože ho lidi pokládali za mého učně, který se stará o nedůležité věci nevyžadující mou pozornost, a stejně nakonec provolávali slávu mně. A to i když jsem to odmítl a jasně jeho zásluhy vyzvedl. Pak mi všichni začali naopak připíjet na skromnost, Rival mě vyzval na souboj, já odmítl, všichni mu hned klepali na rameno, že právě unikl hrobníkovi z lopaty... tuším, že se tomu říká začarovaný kruh.

Ehm... takže, jakmile bylo jasné, že tohle není ten případ a Rival nepřišel ty nebohé hlodavce pobít místo mě, ustoupil jsem o pár kroků k východu, abych nepůsobil jako taková hrozba. Chvilku jsem se zájmem sledoval, jak si Rival nezvládá odtrhnout krysu z krku, protože se jí zoufale pokouší nijak neublížit. Musím říct, že jsem vyloženě hořel zvědavostí, o co mu zase jde, ale mlčel jsem. V tomhle na něj byl vždy spoleh: ať zamýšlel cokoli, oznamoval to světu minimálně trojnásobkem potřebných slov.

„Ani chlup!“

Hm. Tak jsem se zmýlil. Z toho jsem moudrý nebyl.

„Nedovolím!“

Pořád nic. Krysa byla vskutku zarytý profesionál – a ostatním už také došlo, že je vůči nim Rival kdovíproč bezzubý, a zachovaly se k němu přesně, jak se dalo očekávat: jako krysy.

„Neuspěješ, protože já... Krucinál, já jsem na vááúúúší straně!“

Byla to ta nejpříjemnější konverzace, kterou jsem s ním kdy vedl, ale bil kolem sebe už tak slepě, že jsem ji musel ukončit.

Obrátil jsem se na patách a odešel.

Z hostince jsem vyšel s plnou hlavou krysí apokalypsy, jejímž vykonavatelem jsem se málem stal. Bylo mi z toho stále hůř – to jsem si vážně chtěl jít *odpočinout* dalším zabíjením? Jsem už natolik ztracený? Není tohle nakonec ta chvíle, kdy mi přeskočí a já se stanu ohrožením všehomíra?

Ne. To rozhodně ne. Už jen proto, že by Rival mohl každému na setkání vyprávět, že on „to přece říkal“.

Ne. Prostě jsem jen trochu ustrnul ve své profesi a nedošlo mi, že odpočívat se musí něčím jiným. Něčím takřka opačným. Možná bych si od všeho toho válčení měl odskočit něco... napsat.

Ano. To byl dobrý nápad. Teď už jen nějak vymyslet, co s těmi krysami. Cítil jsem se za ně odpovědný. A rozhodně jsem po hostinském nemohl chtít, aby je nechal na pokoji, potažmo je ve sklepě začal chovat – ostatně, pro obyčejné lidi ty potvůrky vážně smrtelně nebezpečné *jsou!* Ne, z toho sklepa musí pryč, ale jak? Přece je nemůžu začít někam přenášet, vždyť jsem...

Mé úvahy přerušila pokálená, poškrábaná a pokousaná postava, která za mnou vyběhla z hostince, předehnala mě a zahradila mi cestu: „Neunikneš mi! Já tě zkrátka zastavím!“

To jediné, co Rival neměl zkrvavené, byl právě tasený meč, takže jsem s uspokojením mohl předpokládat, že krysám stále neublížil.

„Slyšíš mě?“ řval na mě zcela nepřičetně z pěti kroků. „Zastavím tě, protože jsem jediný, kdo to dokáže!“

Pokřčil jsem rameny. „Fajn. Vyhráls. Stojím. Mise splněna. A co dál?“

Zatvářil se poněkud zaskočeně. Na okamžik se zamyslel.

„No... Teď zbavím tento svět tvé hrozby jednou provždy!“

„Aha.“

Namířil mi hrotem na krk. Já taseno neměl. Kdyby se v tu chvíli rozhodl učinit výpad a bodnout, možná by můj život

skončil. Jak už jsem říkal, byl sice nesnesitelný, ale vážně, vážně schopný.

Ale ohrožený jsem se necítil. Skrýval jsem totiž v rukáve nepřebítelné eso: „A proč?“

Nafoukl se a snad dvě minuty na mě chrлил tu svou utkvělou představu o tom, jak svou arogancí nevyhnutelně přivedím zkázu světa. Nechával jsem ten příval slov jen tak plynout kolem, sledoval dění v okolí a dumal nad tím, proč asi hostinský s čeledínem vytahují ze stájí žebříňák a co je v těch objemných zavazadlech, která na něj nakládají. Vzápětí jsem se musel začít usmívat, protože bylo až neuvěřitelné, jak Rivalovy řeči přestávaly být otravné, urážlivé a nudné, když jste je cíleně umenšili na souvislý tok splývajících zvuků, začali v něm hledat melodii a rytmus a bavili se každým nečekaným hudebním prvkem.

Došlo mu to někdy uprostřed druhého refrénu, když jsem si začal podupávat do rytmu a na verše „... já všechny zachráním, i když si to nikdo nezaslouží...“ jsem se dokonce přidal druhým hlasem. Vztekle zmlkl. Já se také zamračil – nesnáším utínání skladeb v půli –, ale pak jsem jen pokrčil rameny a zeptal se: „Kde jsme to skončili?“

V tu chvíli se na mě málem vrhnul, ale ještě se opanoval. Třikrát se nadechl a zvučně zadeklamoval: „Dávám ti poslední možnost od svých zlojajných plánů upustit! Jinak nebudu mít na výběr a bez milosti tě zabiju!“

Řekl to vážně krásně. Myslím, že očekával, že zvolna rostoucí dav přihlížejících propukne v jásot. Jenže bylo ticho. Rival se vztekle rozhlížel, stále neztrácel naději – a pak konečně: Hostinský, který právě dobalil a přišoural se zjistit, jestli se situace přece jen nějak nezměnila, se odhodlal a váhavě na mého soka promluvil.

„Pane... Není on snad tohle Rekus Spasitel?“

„Cože? Ne! Tedy ano! O čem to mluvíš? Jistěže to je on!“

„Takže nejde jen o zlotřilého tvaroměnce jakéhosi, jenž podlým úskokem v něj se proměnil, by nás do jednoho oklamal?“

„Ne.“

„Ani o mága zavile prohnaného, jenž iluzemi obestřel nás důmyslnými, které jen ty sám prohlédnout víš?“

„Ne!“

„A v posledku ani o Rekusovo dvojče ďábelské, z jiné dimenze pocházející, jež dočasně místo s ním směnilo, by zlo ve světě světla rozšířilo?“

„Ne, u Plamene, je to prostě Rekus!“

„Pak tedy... pak tedy nerozumím již ničemu.“

A nebyl sám. Rival svou tirádou zmátl celý dav. Pár lidí si dokonce ťukalo na čelo.

Usmál jsem se. V tu chvíli mi došlo, že psát nebudu. To nebyl ten správný opak toho, co většinou dělám. Nejlíp se odpočívá tím, co důvěrně znáte, ale neděláte to... a já s tím právě nevědomky začal. Byl to úžasný pocit. Z téhle strany jsem bitvu dobra a zla zažíval poprvé a bylo to tak nesmírně občerstvující...

„Fajn, chlapče,“ přikývl jsem a pokoušel se neusmívat zase až tak moc. „Upustím od čehokoliv – když mi řekneš, co to má být. Pořád dokola řveš, že si zasloužím pykat, ale stále jsi mi neodpověděl na tu původní otázku: „Proč?““

Rival neodpověděl. Místo toho sebou trhl, jeho meč se vydal k náprahu – jen naoko. Byl to pokus mě vycukat, přinutit mě tasit.

Zvedl jsem ruce, ukázal všem kolem prázdné dlaně a držel je tak. Hrot Rivalova meče se mi vrátil ke krku.

„Braň se, zlosyne!“

„Proč?“

Z čirého zoufalství znovu rozjel tu svou tirádu o všech mých povahových nedostatcích, kvůli kterým si nezasloužím vlastně vůbec nic, ale pak se z davu ozvalo: „Rekusi, tak už mu tu kušnu nevymáchanou konečně zavři, copak to uslyšíme stokrát?!“

Počtvrté jsem svou otázku opakovat nemusel. Rival se rozhlédl po davu, pak pohlédl na svůj meč, na mě... a konečně

mu to došlo. Ta bezmoc. Ta bezzubost kladných hrdinů, kteří jsou sice nezlomně přesvědčení o své pravdě, ale přesto zůstávají natolik při smyslech, aby o sobě dokázali pochybovat. Kterí jsou navzdory vši té krvi, kterou v zájmu dobra prolili, ještě stále slušnými lidmi.

„Už víš,“ přikývl jsem – a úplně jsem cítil, jak ze mě opadá všechen ten hrdinský stres. Snažil jsem se neusmívat – moc. „Nemůžeš zaútočit. Věříš, že jsi v právu, ale chybí ti jistota. Ať mě podezíráš z čehokoliv, nemáš důkaz, neslyšels žádná svědectví, neodhalils mé plány. Veškeré tvé rozhodování je založené jen na přáních, víře, naději. Nemáš oprávnění k útoku. Jen víš...“

Věděl.

„Zahodíš vše za hlavu a stejně bodneš?“ zeptal jsem se a přiblížil se hrdlem k hrotu až na dotyk. Poprvé jsem v takové situaci stál na téhle straně a musím říct, že mě naplňovalo příjemně chvějivé napětí – a žádný strach. Přesně jak jsem si to vždy představoval. „Můžeš. Svého cíle tím rozhodně dosáhneš. Jenže podle veškerých zdání také zabiješ nevinného, nebránícího se a uznávaného občana... a pro všechny kolem budeš vrah.“

V očích mu na okamžik zaplál tak spalující a současně chladný vztek, že jsem napůl očekával, že všechno hodí za hlavu a stejně bodne. Soucítil bych s ním – jenže jsem právě ujížděl na nefalšované vlně padoušského adrenalinu.

Potlačil jsem nutkání poklepat mu na rameno: „Věř mi, vím přesně, jak se teď cítíš. ‚Proč?‘ je vážně svinská otázka... Ale věř mi, ještě o poznání horší je ‚jak?‘“

Ten jeho vřele mrazivý vztek v tu chvíli málem vybuchl, ale já si vážně nemohl pomoci. Nevyzkoušet nejzákladnější zbraň, jaká se padouchům nabízí? Kdo by odolal?

„No tak, chlapče! Opravdu by ses měl ovládnout. Uvědom si, kde stojíme a kdo my dva jsme. ‚Jak?‘ mě zabít není nic snadného – a jestli neuspěješ hned prvním výpadem, začne

bitva, jakou tohle město ještě nezažilo. Rozhodně se neobejde bez obětí. Bez *nevinných* obětí.“

Vztek vystrídalo nepochopení a vzápětí poznání. Poté, s poněkud delším odstupem, než bych pokládal za úctyhodné, konečně nastoupila i hrůza.

Definitivně jsme se pochopili. Má další slova byla už jen otáčením čepele v ráně – a přehnaným řečením, která si padouši vždy tak užívají. Lahoda: „Pokud jsem skutečně tím, za koho mě považuješ, využiju všechny ty přihlížející jako štít. Nechám tě je zachraňovat, zatímco ti budu útočit do zad. Každý kryt, který nepoužiješ na jejich obranu, tě bude stát jeden či více *nevinných* životů... a to si vezmeš na svědomí?“

Vypadal, že o tom vlastně přemýšlí, takže jsem raději dodal: „Chceš, aby si všichni vyprávěli, že kvůli tobě trpěli nevinní?“

Věděl jsem, že toho možná jednou budu litovat. Právě jsem potvrdil každou představu, kterou si o mě vytvořil. Ale... dovolená! A špička jeho meče se konečně zachvěla!

Prohrál. Hrdinské pochybnosti zvítězily.

Jenže i nad davem. Asi by ze mě byl dobrý záporák, očividně jsem mnohé přesvědčil.

„Lidi, neblbněte!“ rozhodil jsem rukama, abych předešel panice. „Vždyť žertuju!“

Rozesmáli se. Hodně úlevně. A všichni všechny přesvědčovali, že jim to celou dobu bylo jasné a ten pach čerstvé moči jde z kalhot někoho úplně jiného.

Rival se nesmál. Jakmile pochopil, že to žertování vážně myslím vážně, vzal si to jako vždy smrtelně osobně. Celý se roztřásl. Jeho ublížená ješitnost zkušeně najela na třísměnný provoz, všechn ten smích si okamžitě vztáhl proti sobě. Tím hůř, že se vlastně nemýlil. Zdálo se, že jsem ho tentokrát dotlačil přes hranu – každý se jednou zlomí a on už takhle balancoval vážně hodně dlouho...

Začal jsem si v duchu nadávat, protože ohledně následků našeho souboje jsem prve ani v nejmenším nepřeháněl. Zřej-

mě se mu nevyhneme – a veškeré ty nevinné oběti půjdou jen a pouze na můj účet. Věděl jsem, že to musím skončit okamžitě, že si nemohu dovolit chybu. Aniž bych to dal znát, připravil jsem se k úhybu a bleskurychlému tasení zbraně. Oba jsme si hleděli do očí, příští mrknutí mohlo znamenat počátek katastrofy...

„Nikdo ani hnout!“

Ten hlas jsem ihned poznal. Tedy, ten druh hlasu. Velitelský, odhodlaný a neskutečně, i když co nejskrytěji vyděšený. Přesně takhle mě oslovovali strážci pořádku po celém světě, kdykoliv je jejich nadřízený poslal mě zatknout.

Tenhle kapitán městské stráže si svůj žold skutečně zasloužil, protože právě vstoupil přímo mezi nás. Jeho lidi už nás měli obklíčené, ale ti ani zdaleka tolik kuráže nepobrali. Halapartna je vážně dlouhá a velice nápadná zbraň, ale většina přítomných gardistů ji celkem úspěšně schovávala za zády.

Nicméně jsem jich napočítal dobré tři desítky. A Rival se stále třásl, takže jsem v zájmu uklidnění situace o krok ustoupil, založil si ruce na prsou a čekal.

Kapitán mi věnoval ostražitý – a opět co nejskrytěji vděčný – pohled, načež se vyčkávavě obrátil na Rivala: „Prosím, pane, nedělej potíže. Jménem města přicházíme zatknout... požádat slovného Rekuse, aby se s námi odebral k... audienci u markýze de Masosade, rádce Jeho Veličenstva.“

Potlačil jsem nutkání zeptat se na zvědavé „Proč?“, natožpak pobavené „Jak?“, a jen jsem přikývl.

Rival ne. „Proč? O co tady jde? Já to věděl – zatracené krysy!“

Kapitán se okamžitě zamračil: „Krysy? Koho tím myslíte? Nás?!“ Náhle vypadal mnohem autoritativněji – především díky tomu, že jeho vojáky uklidnilo mé kývnutí a jako kouzlem se kolem zjevil les halaparten. „Hodláte nám snad bránit ve výkonu spravedlnosti, pane...?“

Byla to očividná otázka po Rivalovu jménu – a poslední kapka.

„Kašlu na to!“ zařval zneuctěný mladík a zlomil si meč o koleno. „Ať si ty krysy klidně chcípnou!“

Se vzteklými kletbami se začal prodírat pryč.

Kapitán se dál mračil, ale na své lidi kývl, aby ho nechali jít. Obrátil se ke mně: „Můžeme?“

K jeho cti nutno podotknout, že se mu to podařilo vyslovit jako příkaz, i když šlo o velmi prosebnou žádost.

„Hned,“ přikývl jsem k jeho velice skryté úlevě. „Jen prohodím pár slov tady s panem hostinským...“

Krčmář se ke mně totiž s velmi zděšeným výrazem přitočil a zoufale mě tahal za rukáv. „Pane Rekusi... Co tedy stalo se? Jak s hostincem mým se povede? Ty zvuky, jež z hloubi sklepení zaznívaly, ten řev...“

Usmál jsem se: „To nic, to ječel ten chlapec. A je mi líto, ale krysy tam stále máš.“

„Nuže dobrá – ale to důležité, ten děs strašlivý, nám všem obyčejným lidem neznámý..., ten už jste do pekel odeslal?“

„Nic jiného tam nebylo, příteli!“

„Ach tak... takže... mám zavolat Smrdu?“

„Ne. Ne, tu odměnu stáhni a už tam dolů nikoho nepouštěj. Já si teď jen promluvíím s markýzem a pak se vrátím.“

„Ale... ale... Tak já to prodám!“

„Ne. Nedělej hlouposti, vůbec nic se neděje. Prostě počkej a já přijdu!“

Kapitán už začínal vypadat vážně nervózně – dav se jeho bezmocí bavil a vojáci začínali dezertovat, protože čekání v nejistotě je ta nejstrašlivější činnost vůbec –, takže jsem tam chudáka krčmáře nechal stát a zamířil ke královskému paláci.

Vím, že to možná vypadá hloupě, nechat se zatknout jen tak, bez boje – ale když se v téhle branži pohybujete dost dlouho, zvyknete si, že mocní často jinak konverzaci ani zahájí

nedokáží. Už mockrát mě někdo někam odvedl v železech, jen aby pak dostal naoko „vyhubováno“, že nepochopil rozkaz – a všem nám přitom bylo jasné, že je mi ve skutečnosti předváděna moc mého hostitele, abych si tolik nevyskakoval.

Chleba se vždycky láme až tehdy, když dojdete na nádvoří a přistoupí k vám někdo s žádostí o odevzdání zbraní. Pokud je to sluha, jdete do audienční síně na čaj a sušenky. Pokud vás obklíčí půlka královského vojska vedená všemi osmi čaroději Nejvyššího kruhu...

Každopádně jsem netušil, co by proti mně markýz mohl mít – o ty krysy přece jít nemohlo! –, takže jsem to viděl tak jedna ku jedné.

Královský žalář se od mé poslední návštěvy moc nezměnil. Byl jsem tu tudíž jako doma – dokonce jsem dostal svou obvyklou celu. Nebyla v tom protekce, jinou dostatečně zajištěnou neměli. V porovnání s těmi ostatními dírami působila jako nedobytná pokladna. I přesto mi žalárník – když jsme osaměli – zoufale kladl na srdce, abych na ty strašlivě drahé, hojně plátované, sedmi zámky zamčené a dvěma demony hlídané dveře prosím nejdřív zaklepal, kdybych chtěl ven, protože vysvětlovat králi, že slovný Rekus uprchl, na to si troufal, ale žádat o dvě stě tisíc dukátů na nové dveře...

Zeptal jsem se ho, jestli ví jistě, zda mé klepání uslyší. Chvilu nad tím přemýšlel, pak pokrčil rameny a nechal rovnou odemčeno.

Taky mi přinesl můj oblíbený paklík karet a karafu jakž-takž pitelného vína, abych mu neuprchl z nudy, ale k tomu jsem se ani nedostal. Mou přítomnost si zjevně vyžádalo cosi nesmírně důležitého. Markýz de Masosade, ten šedovlasý státník, který i císaře Bakcha s gustem nechal čekat, než si dopije čaj, se do mé cely dostavil už za deset minut.

Odemčeným dveřím věnoval velmi dlouhý pohled, ale žalárník mu na to opět jen pokrčil rameny. Z jeho výrazu bylo zcela jasné, z koho má v té chvíli větší strach.

De Masosade byl natolik protřelý dvorskými i jinými intrikami, aby věděl, co prominout a co nechat na jindy. Sluhové vzápětí přinesli dvě stejná křesla i další karafu s vínem – tentokrát přímo z markýzova sklepa –, takže jsme proti původnímu zdání přece jen začali po dobrém.

Posadili jsme se, napili se. Pak se chvíli mlčelo, zatímco mě markýz usilovně hypnotizoval svým nechvalně známým pohledem, kterým prý jednou skutečně a doslova roztavil mozek vévody, který se ho pokoušel odstranit z královny přízně – ale nakonec zavrtěl hlavou, unaveně se opřel, znovu zavrtěl hlavou a prostě se zeptal.

„Proč musí ty krysy zemřít?“

Měl jsem co dělat, abych zachoval nehybnou tvář.

„Čím jsou městu a zemi, nebo snad dokonce světu nebezpečné?“

Řekl jsem mu, že ničím. A že teď naopak chci, aby přežily.

Vyslychal mě, dokud nedošlo víno, a pak vztekle odešel.

Žalárník na jeho přímý rozkaz zamkl, ale nejdřív si to nechal dát písemně, aby byl před králem z obliga.

V tu chvíli jsem to netušil, ale hostinského pár minut po mém odchodu zatkli také. Bez nějakých cavyků skončil v mnohem horší cele než já, zcela vína i karet prosté, a než k němu brunátný de Masosade přirážoval chodbou a rozrazil dveře, stihl se z toho už třikrát zhroutit.

„Co máš v tom sklepě?“

„Já nevím!“

„Čím jsou ty krysy důležité?“

„Já nevím!“

„Proč je chce Rekus chránit?“

„Já nevím!“

„A proč jsi na ně ty vypsal odměnu?“

„Já ne-ehm... tedy... protože...“

„No? Bude to?“

„Protože jsou to krysy!“

Markýz de Masosade zavrtěl hlavou, tichounce velice sprostě zaklel a jen stěží odolal nutkání skrýt obličej do dlaní.

„Ony káleží, kam zavítají, víte...“ pokračoval zatím krčmář, protože si nebyl jistý, co se po něm teď chce. „A hosté mnozí si už roztrpčeně na pískání jejich stěžovali, a považte, do sudu jednoho prožraly se, bestie chlupaté zvilé, a potopu červenou způsobily... bláto vinné teď boty mi třísni, kdykoliv natočit dolů musím, a děvečce jedné nebohé už prst málem uhryzly...“

„Mlč už, u všech stínů, jen mlč.“

Hostinský zděšeně poslechl. Z markýzova znechuceného výrazu pochopil, že o jeho osudu bylo právě rozhodnuto, a roztrásl se v očekávání nejhorsího.

De Masosade přivřel oči, chvílku na krčmáře zkoumavě upíral svůj spalující pohled, a pak vyštěkl: „Kolik?“

Dočkal se jen zaraženého ticha. Což ho popudilo.

„Nehraj si se mnou. Věřím, že s tím nemáš nic společného, ale už mi dnes vážně dochází trpělivost! Kolik?“

„Pro-prosím o pro-prominutí!“ vyblekotal krčmář. „Vždyť já se počítat pokouším!“

„Neříkej mi, že nevíš?!“

„Ale když...“ Hostinský spolkl výmluvu, že se ty potvory přece pořád jen množí, přestal se trápit nemožným úkolem a prostě vyhrkl: „Milión!“

To naopak zarazilo markýze: „Zbláznil ses?“

„Omlouvám se! To v panice mi vyklouzlo, vím, že nesmyslné to je! Ale sto tisíc, to snad už skutečnost je!“

„Sto tisíc?!“

„Padesát tedy! Dvacet? Vy vážně nevíte, jak moc jsou...“

„Máš tam snad pípu ze zlata? Dám ti deset tisíc! Ani o dukát víc. Necháš mi veškeré vybavení, chci to celé zcela neporušené, a ihned stáhneš tu odměnu. Dokud tomu celému nepřijdu na kloub, nezkříví těm krysám nikdo ani chlup!“

Hostinský na něj zůstal zírat s otevřenou pusou.

„Opovaž se něco namítat,“ zavrčel na něj de Masosade. „Už o tom nehodlám dál diskutovat!“

Obrátil se a vznešeně z cely odkráčel.

Hostinský pusu nezavíral. Po tomhle by ho vůbec nepřekvapilo, kdyby kolem prolétl pečený holub toužící po hladkém přistání, a nerad by ho zklamal. Když už se štěstí rozhodlo začít smát, proč mu neulehčit práci?

Nezavřel ji dokonce ani ve chvíli, kdy o hodinu později co nejrychleji odjížděl z města na velmi hlasitě cinkajícím oslíčkovi, který dostal přísný zákaz otřásání. Ze šoku ho probrala až první tučnější moucha, rozhodně nepečená. Jakmile přestal dávit, rozhodl se na holuby vykašlat, sklaptopnout a soustředit se na jízdu. To mu však vůbec nepomohlo, neboť Štěstěna s vrtkavostí sobě vlastní právě předala štafetu strýčku Pechovi. Pohnutý osud nebohého tloušťíka teprve začínal...

... ale to je už úplně jiný, zcela krysproský příběh, který vám musí odvyprávět někdo jiný.

Vraťme se do města, v němž to začínalo nenápadně doutnat. Zvěsti o mém zajetí se šířily do všemožných koutů, někde budily škodolibé úsměvy, jinde zlostné mračení... v drtivé většině však působily paniku. Zvlášť za pozornost stojí dění v chrámu sv. Darbožána, hlavním a největším svatostánku církve Světla jasného, v němž právě v tom okamžiku poklekl můj známý velitel cechu bojovníků Edam. Ve skutečnosti byl jedním z nejoddanějších uctívačů Plamene, oplýval dokonce

i vysokou církevní hodností jiskřicha. Právě podával vyčerpávající hlášení samotnému plameži.

„Všechno již vím, všechno vím, synu můj žhnoucí,“ prohlásil Neomylný Svět luš'Ka zvučně z intarzovaného stolce sv. Darbožána. Zamyšleně si přitom pohrával s modravými plamínky, které chladně plápolaly na špici jeho bělostné obřadní berly. „Ten služebník temnot de Masosade tentokrát překročil veškeré meze! Rekus Světlulibý v jeho žaláři? Taková urážka! Copak se služebníci stínu od minule ani trochu nepoučili?“

Jiskřich Edam neměl svolení promluvit, takže se omezil na pokrčení ramen.

„Ale co když právě ano!?“ rozhorlil se plamež Svět luš'Ka ještě ohnivěji. „Co když nám plný rozsah plánů sil temnot zcela uniká? Po selhání svého posledního pokusu byli zoufalí. Budoucnost se rozplynula v nejistotě, stejně jako my ztratili zdroj předurčenosti svého vítězství... ale to se teď změnilo! Udeřit proti Rekusovi je naprosto otevřené vyhlášení války! Co když... právě začíná skutečný, definitivní armagedon?“

Po tolika řečnických otázkách si už ani pokorný jiskřich nedokázal pomoci a promluvil: „Ó Nejsvítivější, snad jde jen o nějaké nedorozumění. Vždyť... sám jsem ten úkol pro cech přijal a zadal. Rekus do té hospody šel jen zabít pár krys!“

Plamež na něj pohlédl takřka shovívavě. „Pár krys. Jak prostá alegorie. Jen pár mrzkých krys a bytí všehomíra je opět na vážkách... Avšak nikdo z nás by neměl o svých blízkých smýšlet tak nízko, aby pro něj byli pouhými krysami, jakkoliv si takové přirovnání zaslouží...“

„Leda by šlo, jak jistě víš, Ó Neomylný, o *skutečné* krysy. Chlupaté, s ocásky, s očkama jako korálky...“

„Ehm... jistě,“ souhlasil Neomylný odměřeně. „Skutečné krysy. Rekus šel do vinného sklepa nějaké zapadlé putyky zabíjet obyčejné, pískající hlodavce... To ti dává smysl, jiskřichu?“

Edam zcela dle svého přesvědčení zavrtěl hlavou.

„A víš, co se mi již doneslo?“ pokračoval plameň zamyšleně. „Rekus měl tento týden být čestným hostem oslav na svou počest, ale zničehonic vše odřekl, přešel tři země a vyrazil zabíjet krysy do toho hostince. Který de Masosade navíc právě koupil. A obestavěl strážemi. A ty sám říkáš, že bývalý majitel tu odměnu spěšně stáhl... Takže o co jde ve *skutečnosti*? Co se v tom sklepe odehrálo, že Rekus vyšel s opačným názorem, než když tam vcházel? Jaká moc přinutila právě *jeho* začít chránit to, co původně hodlal sprovodit ze světa? A má v tom prsty jen de Masosade, nebo to jde ještě mnohem níž, až k jeho pekelným pánům?“

Jiskřich vážně doufal, že i toto byly samé řečnické otázky, protože mu v tu chvíli bylo jasné jediné: Kdyby řekl to, co si vážně myslel, byl by za pitomce. On si totiž stále byl zcela jistý, že šlo o pouhé krysy, ale také nebyl tak hloupý, aby před plameňem začal prohlašovat, že něčemu pevně a nezlomně věří. Na to už byl v církvi příliš dlouho.

Svět luš'Kovi jeho mlčenlivost naštěstí nevadila. Mezitím vstal a začal přecházet před stolcem. Očividně zvažoval cosi nesmírně důležitého, protože rozžehl pohledem každou svíci i lampu v místnosti, aby byl Světlu blíž. Nakonec si i nechal otevřít dvířka krbu a celých pět minut upřeně hleděl na žhavé oranžové jazyky pohlcující velika suchá polena.

„Je dobré nezapomínat, že i očistný plamen, náš nejsvětější prostředek, zpočátku přinutí všechno zčernat. A proto se ani my, služebníci Plamene, nesmíme rozpakovat a přikládat své čistotě přílišnou váhu.“

Jiskřich samozřejmě přitakal. Ale tázavě.

„Nech svolat naše voje, jiskřichu,“ usmál se plameň Svět luš'Ka. „Půjdeme si ušpinit ruce.“

Tohle všechno se samozřejmě odehrávalo, zatímco jsem seděl v pohodlném křesle ve své cele, popíjel lahodné markýzovo víno a vykládal si pasiáns. Neměl jsem tušení, že se do města stahují veškeré žoldnéřské kumpanie, které se od de Masosadeho byly ochotny nechat najmout, ani že církev svolává veškeré jiskřichy, kněškrtky, žehákonky i žárskupy, aby v čele početných oddílů fanaticky rozohněných pochodinů zaujali pozice kolem nečekaného sporného území.

Obě strany prozatím vyčkávaly dalších rozkazů. Žádné z nich nebylo jasné, zda a proč mají krysy ve sklepě hostince zahynout či žít, ale ať už mělo padnout jakékoliv rozhodnutí, nehodlaly ho přenechat těm *druhým*.

A já... já si svou dovolenou vážně užíval.

Zatím jsem nepřišel na způsob, jak se ke krysám vrátit, aniž bych tím celé město neproměnil ve válečnou zónu, a tak jsem čekal. Rád. Stál jsem pro jednu na druhé straně pomyslné barikády mezi ničiteli a zachránci světů a vážně ani nedovedu popsat, jak skvělý to byl pocit. Věděl jsem všechno. Nemusel jsem z drobečků zdánlivě zcela nesouvisejících stop sestavovat padouchův plán. Nezdolávaly mě zdrcující představy, že tentokrát možná už vážně neuspěju a celý svět pohltí žár armagedonu, že svým selháním způsobím smrt milionů lidí a těch pár zbylých tisíc odsoudím k paběrkování v ruinách toho, co jsme tak vzletně nazývali civilizací...

Ne. Sledovat de Masosadeho, jak zuří, že neví, byla skutečně ta nejlepší dovolená, jakou jsem si mohl přát. V duchu jsem už krysám slíbil všechny druhy sýra, na které jsem si vzpomněl.

Samozřejmě jsem je ale nejdřív musel zachránit, než je nějaký idiot vyhladí v zájmu lidstva, Světla, všehomíra, všehovátky nebo nějakého dalšího, obecně přeceňovaného prin-

cipu. O to teď šlo především. V roli arcipadoucha jsem se vážně bavil, ale nehodlal jsem se jím stát skutečně. Kvůli mně žádný konec světa nenastane... ať už jde o sebemenší a sebešpinavější svět.

Ale, jak už jsem řekl, zatím jsem o těch šílených manévrech kolem hostince neměl ani ponětí, a tak jsem jen upil vína, shrábl karty a rozdal novou hru.

Právě v té chvíli se markýz de Masosade zhluboka nadechl a definitivně to vzdal. Byl zcela bezradný. Prošel úplně všechna hlášení svých špehů, přečetl předpovědi astrologů, zhodnotil výsledky zjišťovacích rituálů svých nejlepších arcimágů... a nic. Nikdo o žádném plánu té světlé pakáže neměl sebemenší ponětí.

Ani slovo o krysách.

Vypršel mu čas. Očekávala ho trýzeň, kterou dokonce ani on neshledával nijak příjemnou. Musel předstoupit před svého pána.

Náš osvícený monarcha, Jeho Veličenstvo král, před každou audiencí vyžadoval půlhodinové recitování všech svých jmen a titulů. Na kolbištích a bojištích protékaly jeho jménem celé potoky krve nevinných. Sem tam nepohrdl ani nějakou tou pannou... Mnozí ho pokládali za vtělení samotného Ďábla. De Masosade znal každý jeho zvyk do těch nejnechutnějších podrobností, považoval ho za trapného pozéra a bytostně ho nesnášel.

Ale dokázal se nad to povznést. Jednání s králem bylo jen jednou z mnoha otravných maličkostí, jimiž musel každý den ztrácet čas, a klidně by se před ním plazil i celé týdny, kdyby to mělo alespoň trochu smysluplný cíl. Jenže na krále už mohl s klidem zapomenout. Selhal. Čekalo ho setkání s jeho skutečným, mnohem zlověstnějším pánem.

Jen na něj pomyslel, přebíhal mu mráz po zádech. Jeho šéf rád chodíval v bílém, pěstoval si vlastní zeleninu a choval zakrslého ledního medvídka jménem Polárek. Třikrát denně cvičil, všechny své podřízené i jejich rodinné příslušníky znal jménem a každý večer si hodinu trpělivě a s úsměvem povídal se svou ženou.

Ano, hovořím samozřejmě o Satanovi.

De Masosade se nezdržoval vysvětlováním. Jeho selhání bylo zcela očividné – buď neodhalil plány protistrany, nebo špatně pochopil záměry svého pána. Když bude mít štěstí, zemře rychle a bezbolestně. Když ne...

Jakmile se bílá silueta zjevila uprostřed pentagramu, sklonil hlavu a přiznal: „Nevím si rady. Smilování.“

Satan se zamračil a pozvedl ruku. Markýz už očekával, že se jeho dávno přeluhující tělesná schránka rozpadne v prach a duše se odebere dohnat veškeré utrpení, kterému díky své užitečnosti dosud unikal, ale zkázonosné lusknutí prstů nepřicházelo.

Satan se zamyšleně drbal ve vousích a mlčel.

De Masosade zvolna vstal. Zoufalou rychlostí v duchu probíral všemožné situace, které teď mohly nastat, a snažil se v nich zaujímat pokud možno nezastupitelné pozice. Satan ho dál chtěl živého, takže mu musel dokázat, že světským silám temnot stále dokáže vládnout, že na to má, že spolehlivě splní každé temné přání, které mu na očích uvidí...

Satan zvedl pohled.

De Masosade překvapeně zalapal po dechu.

Nebylo co dokazovat. Nebylo co plnit. Satan nevěděl, co si počít.

Oběma bylo jasné, co to znamená.

Nastával konec.

Jakmile k obráncům hostince přibyly první rohaté a okřídlené kohorty, nebe se začalo hemžit peřím. Andělé dokonce museli povolát řízení nebeského letového provozu, než jim jiskry odletující z tisíců plamenných mečů způsobí paseku ve vlastních řadách...

... a hlavní pernatec samozřejmě zamířil rovnou za mnou. Ano, je pravdou, že mi nebe sice je trochu bližší než peklo – obojí jsem procestoval a vím, jak to tam vypadá ve skutečnosti –, a kdybych vážně musel, pomohl bych jim...

... ale o to právě šlo. Nemusel jsem. Naopak, mohl jsem archanděla Flambriela i s tím jeho pokrytecky blahosklonným ksichtem nasměrovat přesně tam, kam jsem ho toužil poslat už snad patnáctkrát.

Jo. Přesně tam.

Byl by to skvělý pocit. Ale ve skutečnosti jsem na to měl příliš dobrou náladu, takže jsem zachoval slušnost a jen jsem ho požádal, aby to zamřížované okno i s velkou částí stěny mé cely zasadil zpět. A pak aby mě nechal být, protože to vypadalo, že mi ten pasiáns tentokrát vyjde a v karafě ještě stále zbývalo přinejmenším na dvě číše.

Samozřejmě to neudělal. Za zvuku žalárníkova usedavého bédování – za stěnu a okno stále ručil, na ty mu markýz reverz nepodepsal – se mě pak pokoušel přesvědčit, že se „síly temnot houfují k závěrečnému střetu, nebeská polnice svolává spravedlivé a jak si tu jen při své vlastní svatosti mohu jen tak sedět, když nikdo nemá ani ponětí, jak strašlivé plány pro nebohý svět Satanáš ukul tentokrát?“

Víno mezitím došlo, takže mě svým žvaněním začínal celkem popuzovat. Důrazně jsem ho ujistil, že Satanáš dozajista neplánuje udělat o nic víc než andělé.

Můj drahý Flambriel samozřejmě nepochopil nadsázku, vzal to doslova a zpanikařil. Oni se totiž od poslední apokalypsy nejrůznější více či méně šílení andělé už třikrát pokusili zahájit armagedon a celosvětovou čistku duší. Než jsem jim